VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2019. gada 19. septembrī*

Dempings – Ķīnas Tautas Republikas un Taivānas izcelsmes nerūsējošā tērauda cauruļu piederumu sadurmetināšanai, pabeigtu vai nepabeigtu, imports – Galīgo antidempinga maksājumu piemērošana – Normālā vērtība – Korekcijas – Acīmredzama kļūda vērtējumā – Pienākums norādīt pamatojumu

Lietā T-228/17

Zhejiang Jndia Pipeline Industry Co. Ltd, Veņdžou [*Wenzhou*] (Ķīna), ko pārstāv *S. Hirsbrunner*, advokāts,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *T. Maxian Rusche*, *N. Kuplewatzky* un *E. Schmidt*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv *B. Driessen* un *H. Marcos Fraile*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību, kura ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar kuru tiek lūgts atcelt Komisijas Īstenošanas regulu (ES) 2017/141 (2017. gada 26. janvāris), ar ko nosaka galīgo antidempinga maksājumu konkrētu Ķīnas Tautas Republikas un Taivānas izcelsmes nerūsējošā tērauda cauruļu piederumu sadurmetināšanai, pabeigtu vai nepabeigtu, importam (OV 2017, L 22, 14. lpp.),

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs H. Kanninens [*H. Kanninen*], tiesneši L. Kalvo Sotelo Ibaņess Martins [*L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín*] (referents) un I. Reine,

sekretāre: F. Ollers [*F. Oller*], administrators,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2019. gada 22. janvāra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

I. Tiesvedības priekšvēsture

1 Prasītāja, *Zhejiang Jndia Pipeline Industry Co. Ltd*, ir sabiedrība, kas ir reģistrēta Ķīnā un kas ražo un eksportē uz Eiropas Savienību nerūsējošā tērauda cauruļu piederumus sadurmetināšanai (turpmāk tekstā – "cauruļu piederumi").

2 Pēc Eiropas Savienības Nerūsējošā tērauda cauruļu piederumu sadurmetināšanai ražošanas nozares aizsardzības komitejas 2015. gada 14. septembrī iesniegtās sūdzības Eiropas Komisija 2015. gada 29. oktobrī publicēja paziņojumu par antidempinga procedūras sākšanu attiecībā uz konkrētu Ķīnas Tautas Republikas un Taivānas izcelsmes nerūsējošā tērauda cauruļu piederumu sadurmetināšanai, pabeigtu vai nepabeigtu, importu (OV 2015, C 357, 5. lpp.), saskaņā ar Padomes Regulu (EK) Nr. 1225/2009 (2009. gada 30. novembris) par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV 2009, L 343, 51. lpp., labojums – OV 2010, L 7, 22. lpp.) (aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2016/1036 (2016. gada 8. jūnijs) par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Savienības dalībvalstis (OV 2016, L 176, 21. lpp.)). Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru procesuālās tiesību normas parasti sāk piemērot datumā, kurā tās stājas spēkā (skat. spriedumu, 2012. gada 11. decembris, Komisija/Spānija, C-610/10, EU:C:2012:781, 45. punkts un tajā minētā judikatūra). Turpretim materiālo tiesību normas ir jāinterpretē tādējādi, ka tās attiecas uz situācijām, kuras radušās pirms normu spēkā stāšanās, tikai tiktāl, ciktāl no to formulējuma, mērķa vai satura skaidri izriet, ka tām ir jāpiešķir šāda iedarbība (spriedumi, 1981. gada 12. novembris, *Meridionale Industria Salumi* u.c., no 212/80 līdz 217/80, EU:C:1981:270, 9. punkts, un 2008. gada 11. decembris, Komisija/*Freistaat Sachsen*, C-334/07 P, EU:C:2008:709, 44. punkts). Tātad šajā spriedumā turpmāk attiecībā uz materiālo tiesību normām būtu jāatsaucas uz Regulu Nr. 1225/2009 un – attiecībā uz procesuālo tiesību normām – uz Regulu Nr. 1225/2009 vai Regulu 2016/1036 atkarībā no attiecīgā procesa norises datuma.

3 Dempinga un kaitējuma izmeklēšana attiecās uz laikposmu no 2014. gada 1. oktobra līdz 2015. gada 30. septembrim (turpmāk tekstā – "izmeklēšanas laikposms"). Kaitējuma novērtēšanai būtisko tendenču pārbaude aptvēra laikposmu no 2012. gada 1. janvāra līdz 2015. gada 30. septembrim (turpmāk tekstā – "attiecīgais laikposms").

4 *La chambre de commerce chinoise des importateurs et des exportateurs de métaux, de minéraux et de produits chimiques* [Ķīnas Metālu, minerālu un ķīmisko vielu importētāju un eksportētāju tirdzniecības palāta] (turpmāk tekstā – "*CCCMC*") pārstāvēja dažus Ķīnas cauruļu piederumu ražotājus procesā Komisijā.

5 Pārbaude tika veikta prasītājas telpās saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1225/2009 16. pantu (aizstāts ar Regulas 2016/1036 16. pantu).

6 Prasītāja nebija iesniegusi pieteikumu, lai saņemtu sabiedrības, kas darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusu saskaņā ar Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 7. punkta b) apakšpunktu (aizstāts ar Regulas 2016/1036 2. panta 7. punkta b) apakšpunktu).

7 2016. gada 25. jūlijā *CCCMC* iesniedza savus apsvērumus par provizoriskiem secinājumiem. Tā lūdza Komisiju izpaust visu informāciju, kura bija tās rīcībā attiecībā uz Savienības ražošanas jomu pagaidu secinājumu posmā.

8 2016. gada 27. oktobrī Komisija paziņoja savus gala secinājumus, par gala termiņu apsvērumu iesniegšanai nosakot 2016. gada 16. novembri. Šajos secinājumos Komisija informēja par savu lēmumu izmantot Taivānu kā analogu valsti normālās vērtības noteikšanai Ķīnas Tautas Republikas ražotājiem eksportētājiem.

9 2016. gada 16. novembrī *CCCMC* un prasītāja iesniedza savus apsvērumus par gala secinājumiem. Prasītāja apgalvoja, ka tās apsvērumu iesniegšanai noteiktais termiņš neesot bijis pietiekams, ņemot vērā to, cik svarīgi ir daži dati, par kuriem pirmo reizi tika ziņots gala secinājumos. *CCCMC* lūdza Komisijai veikt uzklausīšanu. Komisija ierosināja uzklausīšanas datumu, kuru *CCCMC* uzskatīja par pārāk tuvu, ņemot vērā formalitātes, kas bija nepieciešamas, lai attiecīgās personas varētu ierasties Briselē (Beļģijā), līdz ar to uzklausīšana netiktu veikta.

10 2016. gada 25. novembrī pēc dažu lietas dalībnieku apsvērumiem Komisija paziņoja savus pārskatītos gala secinājumus, ietverot papildu datus un informāciju un par termiņu apsvērumu iesniegšanai nosakot 2016. gada 29. novembri. *CCCMC* lūdza minētā termiņa pagarināšanu. Tā kā šis lūgums tika noraidīts, *CCCMC* iesniedza apsvērumus noteiktajā termiņā.

11 2017. gada 26. janvārī Komisija pieņēma Īstenošanas regulu (ES) 2017/141, ar ko nosaka galīgo antidempinga maksājumu konkrētu Ķīnas Tautas Republikas un Taivānas izcelsmes nerūsējošā tērauda cauruļu piederumu sadurmetināšanai, pabeigtu vai nepabeigtu, importu (OV 2017, L 22, 14. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētā regula").

12 Saskaņā ar apstrīdētās regulas 1. pantu antidempinga maksājuma likme, kas noteikta prasītājai, ir 48,9 %.

II. Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

13 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 19. aprīlī, prasītāja cēla šo prasību.

14 Ņemot vērā prasītājas 2017. gada 27. aprīlī un 13. oktobrī iesniegtos prasības pieteikumus, pamatojoties uz Vispārējās tiesas Reglamenta 66. pantu, dažu ražotāju, kas sadarbojās attiecīgajā Komisijā, nosaukumi un kāds no prasītājas iesniegtajiem pierādījumiem nav pieminēts šajā spriedumā.

15 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 21. jūnijā, Eiropas Savienības Padome lūdza atļauju iestāties šajā tiesvedībā Komisijas prasījumu atbalstam tikai attiecībā uz prasītājas piekto prasības pamatu.

16 Ar 2017. gada 27. jūlija lēmumu Vispārējā tiesa apmierināja Padomes lūgumu par iestāšanos.

17 Pēc tiesneša referenta priekšlikuma Vispārējā tiesa (ceturtā palāta) 2018. gada 6. novembrī nolēma sākt procedūras mutvārdu daļu un kā procesa organizatorisko pasākumu, kas paredzēts Reglamenta 89. pantā, uzaicināja prasītāju iesniegt pierādījumus par to, ka procesā Komisijā to pārstāvēja *CCCMC*. Prasītāja izpildīja šo lūgumu Vispārējās tiesas noteiktajā termiņā.

18 Atbildot uz argumentiem un pierādījumiem, ko prasītāja bija iesniegusi, atbildot uz iepriekš 17. punktā minēto procedūras organizatorisko pasākumu, tiesas sēdē Komisija iesniedza pierādījumus, lai apliecinātu, ka prasītāju procesā Komisijā nepārstāvēja *CCCMC*.

19 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto regulu, ciktāl tā attiecas uz prasītāju;

– piespriest Komisijai un Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

20 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību ka nepieņemamu;

– pakārtoti noraidīt prasību kā nepamatotu;

– piespriest prasītajai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

21 Padomes prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību kā nepamatotu;

– piespriest prasītajai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

III. Juridiskais pamatojums

22 Atbildot uz Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu tiesas sēdē, Komisija paziņoja, ka tā atsakās no prasījuma atzīt prasību par nepieņemamu, par ko tika izdarīts ieraksts protokolā.

23 Prasības pamatošanai prasītāja izvirza piecus pamatus. Ar pirmo pamatu tiek apgalvota acīmredzama kļūda vērtējumā, objektivitātes trūkums pierādījumu vērtēšanā, prasītājai uzliktais pārmērīgais pierādīšanas pienākums, prasītājas tiesību tikt uzklausītai pārkāpums un Komisijas sniegtais nepietiekamais pamatojums attiecībā uz savstarpējās aizstājamības noteikšanu. Ar otro pamatu tiek apgalvota acīmredzama kļūda vērtējumā un nepietiekams pamatojums attiecībā uz normālās vērtības korekciju. Ar trešo pamatu tiek apgalvota acīmredzama kļūda vērtējumā un pilnvaru ļaunprātīga izmantošana attiecībā uz attiecīgā laikposma noteikšanu. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots labas pārvaldības un pārskatāmības principu, kā arī tiesību uz aizstāvību pārkāpums. Ar piekto pamatu tiek apgalvota acīmredzamā kļūda vērtējumā, piemērojot režīmu, kas paredzēts tikai valstīm, kuras nav tirgus ekonomikas valstis. Konsekvences labad Vispārējā tiesa analizēs piekto pamatu pirms otrā pamata. Proti, jautājums par to, cik likumīgi Komisija izmanto normālas vērtības aprēķināšanas metodi, kas paredzēta valstīm, kuras nav tirgus ekonomikas valstis, ir jāizskata, pirms tas tiek apskatīts otrā pamata ietvaros saistībā ar Komisijas atteikumu izmantot datus no Ķīnas tirgus, lai aprēķinātu šo normālo vērtību.

A. Par lietas būtību

1. Par pirmo pamatu – acīmredzamu kļūdu vērtējumā, objektivitātes trūkumu pierādījumu vērtēšanā, prasītājai uzlikto pārmērīgo pierādīšanas pienākumu, prasītājas tiesību tikt uzklausītai pārkāpumu un Komisijas [lēmuma] nepietiekamu pamatojumu attiecībā uz saskaņā ar ASME/ANSI un EN/DIN normām [standartiem] ražoto cauruļu piederumu savstarpējās aizstājamības noteikšanu

24 Šī pamata ietvaros vispirms ir jāizskata otrais pamats par prasītājas tiesību tikt uzklausītai pārkāpumu, pēc tam – kopā pirmais, trešais un ceturtais iebildums par acīmredzamu kļūdu, objektivitātes trūkumu pierādījumu vērtēšanā un prasītājai uzlikto pārmērīgo pierādīšanas pienākumu, un visbeidzot – piektais iebildums par nepietiekamu pamatojumu.

a) Par pirmā pamata priekšmetu

25 No apstrīdētās regulas 47. apsvēruma izriet, ka "ražojums, uz kuru attiecas šī izmeklēšana, ir [Ķīnas] un Taivānas izcelsmes cauruļu piederumi sadurmetināšanai, pabeigti vai nepabeigti, ne atlokveida, no nerūsējošā austenīta tērauda kategorijām, kuras atbilst AISI tipiem 304, 304L, 316, 316L, 316Ti, 321 un 321H un citām līdzvērtīgām normām, ar maksimālo ārējo diametru ne lielāku par 406,4 mm un sieniņu biezumu 16 mm vai mazāku, ar raupjumu ne mazāku par 0,8 μm. Uz ražojumu attiecas KN kodi ex 7307 23 10 un ex 7307 23 90". No apstrīdētās regulas 48. apsvēruma izriet, ka "attiecīgo ražojumu galvenokārt ražo, griežot un veidojot caurules", ka "attiecīgo ražojumu izmanto nerūsējošā tērauda cauruļu savienošanai" un tas "ir pieejams dažādās formās", piemēram, kā "leņķa gabali, reducētāji, trejgabali un uzgaļi".

26 Prasītājas argumentus pirmā pamata ietvaros var iedalīt piecos iebildumos. Pirmais iebildums attiecas uz acīmredzamu Komisijas kļūdu, secinot, ka ASME/ANSI cauruļu piederumi, kas ražoti atbilstoši EN/DIN standartiem, ir savstarpēji aizstājami. Otrais iebildums attiecas uz apgalvoto Komisijas veikto prasītājas tiesību uz aizstāvību neievērošanu attiecībā uz apsvērumiem, kurus tā būtu vēlējusies iesniegt antidempinga procedūras laikā saistībā ar jautājumu par piederumu, kas ražoti saskaņā ar divām iepriekš minētajām normām, savstarpēju aizstājamību. Trešais iebildums attiecas uz apgalvoto Komisijas objektivitātes trūkumu attiecībā uz pierādījumu par atbilstoši iepriekšminētajām normām [standartiem] ražoto piederumu aizstājamību. Ceturtais iebildums attiecas uz pārmērīgo pierādīšanas pienākumu, ko prasītājai ir uzlikusi Komisija attiecībā uz aizstājamību. Piektais iebildums attiecas uz iespējamo nepietiekamo Komisijas pamatojumu šīs savstarpējās aizstājamības noteikšanai.

27 Replikā prasītāja, atbildot uz iebildumu rakstā sniegtajiem argumentiem, precizēja, ka tās pirmā pamata mērķis nebija iebilst pret attiecīgās preces definīciju apstrīdētās regulas 47. un 48. apsvērumā. Tā norāda, ka tās pirmais pamats attiecas uz Komisijas veiktās analīzes attiecībā uz ražojumu par dempinga cenām Savienībā, spēkā esamību, lai noteiktu kaitējumu un cēloņsakarību. Tā norāda, ka tās sūdzības par acīmredzamu kļūdu vērtējumā, objektivitātes trūkumu pierādījumu vērtēšanā, prasītājas tiesību tikt uzklausītai pārkāpumu un nepietiekamu pamatojumu par savstarpējas aizstājamības noteikšanu attiecas uz Komisijas veiktā novērtējuma derīgumu par ietekmi uz Savienības ražošanas nozares importu par dempinga cenām nolūkā noteikt kaitējumu un cēloņsakarību. Tā apgalvo, ka Savienības ražotāji ražo gandrīz tikai cauruļu piederumus saskaņā ar EN/DIN un ka Ķīnas ražotāji ražo gandrīz tikai cauruļu piederumus saskaņā ar ASME/ANSI standartiem. Tā kā ASME/ANSI standartiem atbilstošu cauruļu piederumu imports no Ķīnas nav būtiski aizstājams ar EN/DIN izstrādājumiem, kurus ražo galvenokārt Savienības ražotāji, Komisija neesot varējusi objektīvi un pamatoti secināt, ka imports rada būtisku kaitējumu Savienības ražošanas nozarei.

28 Tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu, Komisija apgalvoja, ka šā sprieduma 27. punktā izklāstītais prasītājas arguments ir jāuzskata par jaunu pamatu, jo, pēc tās domām, pirmā prasības pamata argumentācijā prasītāja nebija apstrīdējusi Komisijas veikto zaudējumu novērtējumu.

29 Šajā ziņā ir jānorāda, ka šī sprieduma 27. punktā minētais prasītājas arguments ir tāds, kas pilnveido prasības pieteikumā ietvertos argumentus, atbildot uz Komisijas atbildes rakstā ietvertajiem argumentiem par prasībām, kas tai ir jāievēro, definējot attiecīgo preci. Patiešām, prasītāja prasības pieteikumā kritizē Komisijas vērtējumu par divu EN/DIN un ASME/ANSI standartu savstarpējo aizstājamību. Replikā prasītāja norādīja, ka šī argumenta mērķis bija apšaubīt Komisijas veikto zaudējumu novērtējumu. Tāpēc nav pareizi neuzskatīt šo izklāstu par jaunu pamatu.

b) Par otro iebildumu, kas attiecas uz prasītājas tiesību tikt uzklausītai pārkāpumu attiecībā uz divu veidu standartu savstarpējās aizstājamības noteikšanu

30 Otrajā iebildumā prasītāja apgalvo, ka Komisija nav ievērojusi tās tiesības uz aizstāvību, jo Komisija esot ņēmusi vērā *CCCMC* apsvērumus par savstarpējas aizstājamības neesamību tikai tad, kad tika izpausta 2016. gada 25. novembra papildu informācija, bet ne agrākajos procedūras posmos. Prasītāja piebilst, ka Komisija esot noteikusi divarpus darba dienu termiņu, lai iesniegtu apsvērumus par pārskatītajiem gala secinājumiem, un tas tai neļāva iesniegt padziļinātus apsvērumus par papildu informāciju. Prasītāja apgalvo, ka, lai gan Regulas 2016/1036 20. panta 5. punktā ir ļauts apsvērumu iesniegšanai noteikt termiņu, kas ir mazāks par desmit dienām, Komisijai vajadzēja noteikt ilgāku laika posmu. Turklāt prasītāja apgalvo, ka sūdzības iesniedzēja uzklausīšana esot notikusi nākamajā dienā pēc termiņa, kuru Komisija bija noteikusi apsvērumu iesniegšanai par 2016. gada 25. novembra pārskatītajiem gala secinājumiem. Šajā ziņā prasītāja apgalvo, ka *CCCMC* esot lūgusi pagarināt termiņu, lai sniegtu atbildi uz pārskatītajiem gala secinājumiem, un ka Komisija esot šo lūgumu noraidījusi. Prasītāja uzskata, ka šajā ziņā tā tika diskriminēta, jo procesa laikā Komisijā to esot pārstāvējusi *CCCMC*.

31 Komisija uzsver, ka tā bija *CCCMC*, kas piedalījās attiecīgajā procesā, nevis pati prasītāja. Tādējādi Komisija uzskata, ka prasītāja nevar atsaukties uz savu tiesību uz aizstāvību pārkāpumu. Šajā ziņā Komisija atgādina, ka saskaņā ar Vispārējās tiesas pastāvīgo judikatūru uz subjektīvo tiesību pārkāpumu var atsaukties tikai tā persona, kuras tiesības, iespējams, ir pārkāptas, nevis trešās personas (spriedumi, 2010. gada 1. jūlijs, *ThyssenKrupp Acciai Speciali Terni/*Komisija, T-62/08, EU:T:2010:268, 186. punkts, 2010. gada 26. oktobris, *CNOP* un *CCG*/Komisija, T-23/09, EU:T:2010:452, 45. punkts, un 2011. gada 12. maijs, *Région Nord-Pas-de-Calais* un *Communauté d'agglomération du Douaisis* /Komisija, T-267/08 un T-279/08, EU:T:2011:209, 77. punkts).

32 Atbildot uz Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu procesuālā organizatoriskā pasākuma ietvaros, kas minēts šā sprieduma 17. punktā, prasītāja izvirzīja argumentus un iesniedza pierādījumus, lai apliecinātu, ka pirms tam procesā Komisijā to pārstāvēja *CCCMC*.

33 Pirmkārt, prasītāja uzsver, ka *CCCMC* savos sākotnējos apsvērumos, kas iesniegti Komisijai, norādīja, ka tā pārstāv dažus attiecīgā ražojuma ražotājus eksportētājus. Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka *CCCMC* iesniedza Komisijai konfidenciālu informāciju par prasītāju, kuru *CCCMC* nebūtu varējusi iegūt bez prasītājas piekrišanas. Treškārt, prasītāja Vispārējā tiesā iesniedza paziņojumu, ko *CCCMC* nosūtīja 2015. gada 28. oktobrī visiem uzņēmumiem, kuri iesaistīti antidempinga procedūras sākšanā attiecībā uz Ķīnas izcelsmes metinātām nerūsējošā tērauda caurulēm. Kaut gan paziņojuma adresāti nav norādīti, no šī paziņojuma izriet, ka *CCCMC*, uzsākot antidempinga procedūru, brīdināja "visus iesaistītos uzņēmumus", ka trīs uzņēmumi, ieskaitot prasītāju, ir izteikuši vēlmi piedalīties antidempinga procedūrā, nozīmējot advokātu biroju, kas tos pārstāvētu Komisijā. No šī paziņojuma arī izriet, ka pārstāvības līgums ir jāslēdz atsevišķi starp katru uzņēmumu un advokātu biroju.

34 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jānorāda, ka sākotnējos apsvērumos *CCCMC* nav precizējusi, kurus uzņēmumus tā pārstāv. Otrkārt, jāuzsver, ka prasītāja nav precizējusi, kādu konfidenciālu informāciju par to *CCCMC* būtu iesniegusi. Treškārt, jānorāda, ka *CCCMC* 2015. gada 28. oktobra paziņojumā nav teikts, ka *CCCMC* bija nolēmusi pati pārstāvēt dažus uzņēmumus Komisijā, bet ka trīs uzņēmumi bija nolēmuši piedalīties antidempinga procedūrā un tos Komisijā pārstāvēja noteikts advokātu birojs. Tādējādi no šī paziņojuma neizriet, ka *CCCMC* darbotos Komisijā trīs uzņēmumu vārdā. Tādēļ šis dokuments nav tāds, kas pierāda, ka *CCCMC* pārstāvēja prasītāju attiecīgā procesa laikā.

35 Turklāt jānorāda, kā tika norādīts šī sprieduma 18. punktā, ka, atbildot uz prasītājas izvirzītājiem argumentiem un iesniegtajiem dokumentiem, Komisija tiesas sēdē izvirzīja argumentus un iesniedza dokumentus, kas pierāda, ka prasītāju procesā Komisijā nepārstāvēja *CCCMC*. Pirmkārt, Komisija iesniedza izrakstu no antidempinga aptaujas, kuru tā nosūtīja prasītājai un kurā tika jautāts, vai prasītāja bija *CCCMC* locekle. Tomēr prasītāja atbildēja, ka ir *Wenzhou Pipe Fittings Association*

locekle. Komisija apgalvo, ka no šīs atbildes izriet, ka prasītāja nav *CCCMC* locekle. Otrkārt, Komisija ir uzrādījusi pilnvaru, ko *CCCMC* izsniedza advokātam, lai viņš rīkotos Komisijā. Komisija apgalvo, ka šajā pilnvarā ir norādīta tikai *CCCMC* un to nevar uzskatīt par prasītājas pārstāvības pierādījumu.

36 No iepriekš minētā izriet, gluži kā apgalvo Komisija, ka prasītāja nav pierādījusi, ka *CCCMC* ir rīkojusies Komisijā tās vārdā šajā tiesvedībā izskatāmajā lietā. Tādējādi prasītāja nevar atsaukties uz *CCCMC* tiesībām uz aizstāvību Vispārējā tiesā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2010. gada 1. jūlijs, *ThyssenKrupp Acciai Speciali Terni*/Komisija, T-62/08, EU:T:2010:268, 186. punkts; 2010. gada 26. oktobris, *CNOP* un *CCG*/Komisija, T-23/09, EU:T:2010:452, 45. punkts, un 2011. gada 12. maijs, *Région Nord-Pas-de-Calais* un *Communauté d'agglomération du Douaisis*/Komisija, T-267/08 un T-279/08, EU:T:2011:209, 77. punkts).

37 Turpretī prasītājai ir tiesības atsaukties uz savām tiesībām tikt uzklausītai attiecībā uz tās dalību administratīvajā procesā. Būtībā tā pārmet Komisijai, ka tā ir norādījusi savus secinājumos par divu veidu standartu aizstājamību vienīgi pārskatīto gala secinājumu stadijā un tai ir piešķīrusi tikai divarpus darba dienas, lai izteiktu savus apsvērumus.

38 Šajā ziņā jānorāda, ka prasītāja neiesniedza apsvērumus par pārskaitītājiem gala secinājumiem un nelūdza pagarināt termiņu šo apsvērumu iesniegšanai. Gan apsvērumi, gan lūgums par termiņa pagarinājumu, uz kuru prasītāja atsaukusies Vispārējā tiesā, ir attiecināmi uz *CCCMC*, par kuru nav pierādīts, ka tā būtu rīkojusies prasītājas vārdā, kā tas izriet no šī sprieduma 36. punkta.

39 Turklāt jāatzīmē, ka termiņš, ko Komisija noteikusi apsvērumu iesniegšanai, bija saskaņā ar Regulas 2016/1036 redakciju, kura bija spēkā dienā, kad tika paziņots par pārskatītajiem gala secinājumiem, proti, 2016. gada 25. novembrī. Šīs regulas 20. panta 5. punkts paredz, ka apsvērumu izteikšanai "var tikt noteikts īsāks termiņš [desmit dienas], ja jāsniedz papildu galīgā informācija". Sniedzot prasītājai iespēju iesniegt savus apsvērumus līdz 2016. gada 29. novembrim, Komisija nav neievērojusi noteikumus, kas reglamentē lietas dalībnieku uzklausīšanas kārtību par pārskatītajiem gala secinājumiem.

40 Visbeidzot, prasītāja nav iesniegusi pierādījumus, ka tā nebūtu varējusi darīt zināmu savu nostāju par jaunajiem elementiem, kas ietverti pārskatītajos gala secinājumos.

41 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāuzskata, ka prasītājas tiesības tikt uzklausītai nav pārkāptas.

42 Tādēļ prasītājas otrais iebildums ir jānoraida gan kā nepieņemams, gan kā nepamatots.

c) Par pirmo, trešo un ceturto iebildumu, kas attiecas uz acīmredzamu kļūdu, objektivitātes trūkumu pierādījumu vērtēšanā un prasītājai uzlikto pārmērīgo pierādīšanas pienākumu attiecībā uz cauruļu piederumu, kuri ražoti saskaņā ar ASME/ANSI un EN/DIN standartiem, savstarpējo aizstājamību

1) Par dažu replikas pielikumu pieņemamību

43 Prasītāja ir pievienojusi vairākus replikas pielikumus, lai pamatotu savu argumentu, ka ASME/ANSI un EN/DIN cauruļu piederumi tika pakļauti atšķirīgai termiskai apstrādei, kas pamatotu tās apgalvojumu, ka atbilstoši šiem standartiem ražotie piederumi nav savstarpēji aizstājami.

44 Replikā un pēc tam atbildē uz Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu tiesas sēdē prasītāja paziņoja, ka ir iesniegusi šos pielikumus replikas stadijā, lai sniegtu atbildi uz noteiktiem argumentiem, kurus Komisija izvirzīja atbildes rakstā.

45 Šajā ziņā, ir jāatgādina, ka Reglamenta 85. panta 1. punktā paredzētais noteikums par noilguma termiņu neattiecas uz pierādījumu atspēkojumiem un uz pierādījumu papildinājumiem, kas iesniegti, atbildot uz pretējās puses iesniegtajiem pierādījumu atspēkojumiem (spriedums, 2018. gada 13. decembris, *Post Bank Iran*/Padome, T-559/15, EU:T:2018:948, 75. punkts).

46 Šajā gadījumā vispirms ir jānorāda, ka prasītāja prasības pieteikumā ir apskatījusi jautājumu par dažādu cauruļu piederumu termisko apstrādi atkarībā no tā, vai tie ir izgatavoti saskaņā ar ASME/ANSI standartiem vai saskaņā ar EN/DIN standartiem. Jāatzīmē arī, ka Komisija šajā jautājumā savā atbildes rakstā nav iesniegusi nekādus pierādījumus par pretējo. Turklāt Komisija ar argumentiem, kas izvirzīti tās atbildes rakstā, neapstrīd, ka ASME/ANSI un EN/DIN standarti paredz atšķirības termiskajā apstrādē, bet gan būtībā relativizē šī jautājuma praktisko nozīmi.

47 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāuzskata, ka replikai pievienotie pielikumi C.3, C.4 un C.5 tikai pastiprina argumentu, ko prasītāja jau ir izvirzījusi prasības pieteikumā, un ka tie neatspēko pierādījumus par pretējo, kurus, kā tiek apgalvots, Komisija bija iesniegusi aizstāvības raksta stadijā, ne pat argumentāciju par pretējo, kas tajā esot izklāstīta. Turklāt Vispārējā tiesa norāda, ka prasītāja ne savos procesuālajos dokumentos, ne tiesas sēdē nav precizējusi, uz kuriem Komisijas argumentiem tika sniegta atbilde ar pievienotajiem pielikumiem.

48 Tā kā prasītāja nav iesniegusi citu pamatojumu pielikumu C.3, C.4 un C.5 iesniegšanai replikas stadijā, no tā izriet, ka to iesniegšana ir bijusi novēlota un nepamatota, tāpēc tie jāatzīst par nepieņemamiem.

2) Par prasītājas argumentu par apstrīdētās regulas 54. apsvēruma pieņemamību

49 Pirmā pamata ietvaros prasītāja iebilst pret apstrīdētās regulas 54. apsvērumu, saskaņā ar kuru "izmeklēšana un uzklausīšana ar Savienības ražotāju, kuram ir arī izvešanas pārstrādei režīms, liecina, ka fizikālās, tehniskās un ķīmiskās pamatīpašības ražojumiem, kuri apstiprināti saskaņā ar EN/DIN, un ražojumiem saskaņā ar ASME/ANSI standartiem, ir salīdzināmas". Šajā ziņā tā norāda, ka šajā punktā minētie Savienības ražotāja paziņojumi neattiecās uz abu standartu savstarpēju aizstājamību un ka šis ražotājs pārstāja sadarboties no 2017. gada 27. janvāra, kas nozīmē ka tā sniegtā informācija netika pārbaudīta. Turpretī prasītāja norāda, ka Savienības ražotāja informācija, kurā norādīta savstarpējās aizstājamības neesamība, tika pārbaudīta uz vietas.

50 Šajā sakarā Komisija apgalvo, ka prasītājas argumenti attiecībā uz importētāju, kurš paziņoja par savstarpējas aizstājamības neesamību, esot "nepieņemami", jo prasītāja tos nebija iekļāvusi prasības pieteikumā, bet tikai pielikumos.

51 Komisija norāda, ka no Tiesas judikatūras izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nevar atsaukties tikai uz pielikumiem, lai izvirzītu argumentus Vispārējā tiesā, bet šie argumenti ir jāatspoguļo prasības pieteikuma tekstā (spriedums, 2014. gada 11. septembris, *MasterCard* u.c./Komisija, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, 40. un 41. punkts, un rīkojums, 2016. gada 14. aprīlis *Best-Lock* ("Europe")/*EUIPO*, C-452/15 P, nav publicēts, EU:C:2016:270, 14. punkts). Ir taisnība, ka saskaņā ar judikatūru vispārēja atsauce uz citiem rakstiem, pat ja tā ir pievienota prasības pieteikumam, nevar kompensēt juridiskā argumenta būtisku elementu neesamību, kuri, pamatojoties uz Reglamenta 76. panta noteikumiem, ir jāiekļauj prasības pieteikumā (skat. rīkojumu, 2016. gada 14. aprīlis, *Best-Lock* ("Europe")/*EUIPO*, C-452/15 P, nav publicēts, EU:C:2016:270, 14. punkts un tajā minētā judikatūra). Tomēr šajā gadījumā ir jākonstatē, ka prasītājas galvenie argumenti, kas attiecas uz Eiropas importētāja paziņojumiem, kurš paziņoja par abu standartu aizstājamības neesamību, ir rodami prasības pieteikuma 37. punktā. Tādēļ šie argumenti ir jāatzīst par pieņemamiem.

3) Par pirmā, trešā un ceturtā prasījuma būtību

52 Pirmā iebilduma ietvaros prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu, uzskatīdama, ka atbilstoši ASME/ANSI standartiem ražoto cauruļu piederumi un tie, kas ražoti saskaņā ar EN/DIN standartiem, Savienības tirgū bija savstarpēji aizstājami. Komisija esot nepietiekami ņēmusi vērā visus attiecīgos apstākļus, kā arī neesot pienācīgi pārbaudījusi lietas faktus.

53 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

54 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka prasītājas pirmais iebildums ir faktiski nepamatots. No apstrīdētās regulas 52. apsvēruma izriet, ka pēc galīgās informācijas [gala secinājumu] izpaušanas vairākas personas apgalvoja, ka importētie ražojumi un Savienības produkcija nav tehniski savstarpēji aizstājami, jo tehniskie standarti ir atšķirīgi, proti, EN/DIN un ASME/ANSI, vai ka ražojumi, kas ražoti saskaņā ar EN/DIN standartiem, būtu jāizslēdz no ražojuma klāsta. Pēc šiem apsvērumiem Komisija apstrīdētās regulas 53.–58. apsvērumā secināja, ka gan Savienības ražošanas nozare, gan Ķīnas ražotāji eksportētāji, uz kuriem attiecas izmeklēšana, ražo pēc abu veidu tehniskajiem standartiem, ka fizikālās, tehniskās un ķīmiskās pamatīpašības ražojumiem, kuri apstiprināti saskaņā ar abiem standartiem, ir salīdzināmas, lai arī standartos var būt nedaudz atšķirīgas prasības un, visbeidzot, ka tie konkurē savā starpā standarta izvēles brīdī un pat pēc standarta izvēles, līdz tie pilnīgi pārklājas.

55 Turpretī no apstrīdētās regulas neizriet, ka Komisija būtu secinājusi, ka cauruļu piederumi, kas ražoti saskaņā ar diviem standartiem, bija savstarpēji aizstājami. Komisija vienīgi secina, ka starp abu standartu ražotajiem piederumiem bieži ir būtiskas līdzības un ka tie konkurē, kas nepamatotu viena no šiem standartu veidiem izslēgšanu attiecīgā ražojuma definīcijā.

56 No tā izriet, ka pirmais iebildums, ko prasītāja izvirzījusi pirmajā pamatā, ir jānoraida.

57 Pilnības labad, ciktāl prasītājas pirmais iebildums ir jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas nevis uz savstarpēju aizstājamību *stricto sensu*, bet uz Komisijas secinājumu par to, ka cauruļu piederumi, kas ražoti saskaņā ar diviem standartiem, ir līdzīgi vai salīdzināmi un konkurē, Vispārējā tiesa formulē šādus secinājums.

58 Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka Savienības ražotāji ražo gandrīz tikai cauruļu piederumus saskaņā ar EN/DIN un ka Ķīnas ražotāji ražo gandrīz tikai cauruļu piederumus saskaņā ar ASME/ANSI standartiem.

59 Otrkārt, prasītāja norāda, ka neatkarīgs importētājs, kas sadarbojās antidempinga izmeklēšanā Komisijā, iesniedza Komisijai apsvērumus, apgalvojot, ka ASME/ANSI un EN/DIN standarti nav savstarpēji aizstājami. Tā apgalvo, ka šis importētājs, šķiet, pamatoja savus paziņojumus, iesniedzot pasūtījumu kopijas par cauruļu piederumiem, ko tas bija iesniedzis vienam no Savienības sūdzības iesniedzējiem. Prasītāja iesniedza šos apsvērumus Vispārējā tiesā.

60 Treškārt, prasītāja iebilst pret apstrīdētās regulas 55. apsvērumu, saskaņā ar kuru abi standarti konkurē. Tā apgalvo, ka šis apgalvojums ir pretrunā pierādījumiem, kas iesniegti Komisijai un pārbaudīti. Ņemot vērā šī apsvēruma apgalvojumu, ka ir "taisnība, ka dažiem projektiem specifikācija prasa produktus, kas atbilst EN/DIN standartam vai ASME/ANSI standartam", prasītāja apgalvo, ka gadījumā, ja standarti būtu savstarpēji aizstājami, projektos netiktu veikta jebkāda nošķiršana. Prasītāja iebilst arī pret apstrīdētās regulas 54. apsvērumu, uzsverot, ka Savienības ražotāja paziņojumi neattiecās uz abu standartu savstarpēju aizstājamību un ka šis ražotājs no 2017. gada 27. janvāra pārstāja sadarboties, kas nozīmē, ka viņa sniegtā informācija netika pārbaudīta. Turpretī, kā prasītāja norāda, Savienības ražotāja informācija, kurā norādīta savstarpējās aizstājamības neesamība, tika pārbaudīta uz vietas.

61 Ceturtkārt, attiecībā uz apstrīdētās regulas 57. apsvērumu, saskaņā ar kuru, "neraugoties uz konkrētiem pieprasījumiem, kuri tika izteikti importētājam, kas sadarbojās, Komisija nesaņēma pierādījumus, kas apliecinātu, ka līdzīgais ražojums un attiecīgais ražojums nekonkurē cits ar citu". Prasītāja norāda, ka no apstrīdētās regulas 39. apsvēruma izriet, ka importētājs sadarbojās un iesniedza papildu pierādījumus par aizstājamību.

62 Piektkārt, runājot par apstrīdētās regulas 59. apsvērumu, kurā teikts, ka "pēc papildu informācijas izpaušanas vairākas ieinteresētās personas, tostarp nesaistīts importētājs, apstiprināja izmeklēšanas konstatējumus. Šīs ieinteresētās personas apgalvoja, ka ASME/ANSI un EN/DIN standarti lielā mērā ir savstarpēji aizstājami. Turklāt viena ieinteresētā persona apgalvoja, ka Savienības cauruļu piegādātāji piedāvā divkārši sertificētus ražojumus un ikviens attiecīgā ražojuma ražotājs var iegūt divkāršu sertifikāciju" un "šī ieinteresētā persona arī norādīja, ka faktiski attiecīgā ražojuma un līdzīgā ražojumā tirgotāju lielākā daļa krājumu ir sertificēti divkārši", prasītāja apgalvo, ka visi šie apgalvojumi ir pretrunā pierādījumiem. Tā apgalvo, ka vienīgais neatkarīgais importētājs, kurš iesniedzot apsvērumus Komisijai, apstiprināja savstarpējas aizstājamības neesamību.

63 Sestkārt, attiecībā uz apstrīdētās regulas 40. apsvērumu prasītāja norāda, ka "uzticami avoti un eksperti" ir nolieguši divkāršas sertifikācijas esamību saskaņā ar abiem attiecīgajiem standartiem. Šis divkāršās sertifikācijas neesamība ir izskaidrojama jo īpaši ar to, ka ASME/ANSI cauruļu piederumi obligāti tiek pakļauti termiskai apstrādei, lai padarītu tos izturīgus pret koroziju, un tāpēc tiem plaši dod priekšroku rūpnīcās un citos pielietojumos, kur caurules un piederumi ir pakļauti laikapstākļiem, savukārt saskaņā ar EN/DIN standartu šāda termiskā apstrāde nav obligāta.

64 Septītkārt, prasītāja apgalvo, ka savstarpējās aizstājamības un divkāršās sertifikācijas neesamība saskaņā ar abiem standartiem ir izskaidrojama arī ar to, ka, lai arī ārējie izmēri var būt līdzīgi vai identiski, cauruļu piederumu siena, kas atbilst ASME/ANSI standartam, ir biezāka, tāpēc aksesuāram, kas atbilst šim standartam, tiktu dota priekšroka tādos pielietojumos kā tajos, kas sastopami daudzās Eiropas rūpniecības nozarēs, kurās ir nepieciešams lielāks spiediens.

65 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru kaitējuma esamības noteikšana Kopienas ražošanas nozarei ir saistīta ar sarežģītu ekonomisko situāciju izvērtēšanu un tātad tiesai, pārbaudot šādu vērtējumu, ir vienīgi jāpārbauda, vai ir ievēroti procesuālie noteikumi, vai izmantotie fakti ir patiesi, vai šo faktu vērtējumā nav pieļautas acīmredzamas kļūdas un vai nav nepareizi izmantotas pilnvaras (skat. spriedumu, 2013. gada 19. decembris, *Transnational Company "Kazchrome"* un *ENRC Marketing*/Padome, C-10/12 P, nav publicēts, EU:C:2013:865, 22. punkts un tajā minētā judikatūra).

66 Jāatgādina, ka pierādīšanas pienākums attiecībā uz Komisijas acīmredzamo kļūdu vērtējumā, konstatējot līdzību starp cauruļu piederumiem, kas ražoti saskaņā ar diviem standartiem, un to, ka tie konkurē, ir prasītājam (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumus, 2010. gada 9. septembris, *Carpent Languages*/Komisija, T-582/08, nav publicēts, EU:T:2010:379, 57. punkts, un 2017. gada 17. janvāris, *Cofely Solelec* u.c./Parlaments, T-419/15, nav publicēts, EU:T:2017:8, 96. punkts).

67 Šajā gadījumā ir jāpārbauda, vai prasītāja ir iesniegusi pierādījumus, kas var pierādīt acīmredzamu kļūdu, uz kuru tā atsaucas.

68 Pirmkārt, ir jānorāda, ka prasītāja nav pamatojusi savu argumentu par to, ka Savienības ražotāji ražo gandrīz tikai cauruļu piederumus saskaņā ar EN/DIN standartu un ka Ķīnas ražotāji ražo gandrīz tikai cauruļu piederumus saskaņā ar ASME/ANSI standartu. Katrā ziņā ir jānorāda, ka prasītāja, lietojot terminu "gandrīz tikai", neizslēdz, ka zināmā mērā Ķīnas ražotāji un Savienības ražošanas nozare ražo cauruļu piederumus saskaņā ar abiem standartiem.

69 Otrkārt, lai pamatotu savu argumentu, saskaņā ar kuru cauruļu piederumi, kas ražoti saskaņā ar diviem standartiem, nav savstarpēji aizstājami, prasītāja Vispārējā tiesā iesniedza apsvērumus, kurus Komisijai bija iesnieguši divi Eiropas importētāji. Šie apsvērumi ir ietverti e-pasta vēstulēs, kuras Komisijai

nosūtījuši divi Eiropas Savienībā reģistrēti ražotāji. Šajās e-pasta vēstulēs ražotāji izskaidro atšķirības starp cauruļu piederumiem, kas ražoti atbilstoši katram no diviem attiecīgajiem standartiem, un apstiprina, ka saskaņā ar EN/DIN standartiem ražoto cauruļu piederumi nav savstarpēji aizstājami un konkurējoši ar atbilstoši ASME/ANSI standartiem ražotajiem piederumiem. Prasītāja nav piedāvājusi citus pierādījumus, kas pamatotu šajās vēstulēs ietvertos apgalvojumus.

70 Jāatzīst, ka šīs e-pasta vēstules nav tādas, kas pierāda, ka attiecīgi Savienības ražotāji un Ķīnas ražotāji ražo attiecīgi gandrīz tikai saskaņā ar EN/DIN standartu un ASME/ANSI standartu. Tās arī nepierāda, ka piederumi, kas ražoti saskaņā ar šiem diviem standartiem, nekonkurē vai ka nepastāv divkārša sertifikācija atbilstoši šiem standartiem. Proti, apgalvojumus, kas nav pamatoti ar pierādījumiem, nevar uzskatīt par tādiem, ar kuriem var pierādīt, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu, kā to apgalvo prasītāja.

71 Tādējādi katrā ziņā pirmais iebildums ir jānoraida kā nepamatots.

72 Trešā iebilduma ietvaros, pirmkārt, prasītāja iebilst pret apstrīdētās regulas 54. apsvērumu, saskaņā ar kuru "izmeklēšana un uzklausīšana ar Savienības ražotāju, kuram ir arī izvešanas pārstrādei režīms, liecina, ka fizikālās, tehniskās un ķīmiskās pamatīpašības ražojumiem, kuri apstiprināti saskaņā ar EN/DIN, un ražojumiem saskaņā ar ASME/ANSI standartiem, ir salīdzināmas". Tā uzsver, ka šajā apsvērumā minētās Savienības ražotāja paziņojumi neattiecās uz abu standartu savstarpēju aizstājamību un ka šis ražotājs pārstāja sadarboties no 2017. gada 27. janvāra, kas nozīmē, ka viņa sniegtā informācija netika pārbaudīta. Taču prasītāja norāda, ka Savienības ražotāja informācija, ar kuru apgalvota savstarpējās aizstājamības neesamība, tika pārbaudīta uz vietas.

73 Otrkārt, prasītāja iebilst pret apstrīdētās regulas 57. apsvērumu, saskaņā ar kuru "neraugoties uz konkrētiem pieprasījumiem, kuri tika izteikti importētājam, kas sadarbojās, Komisija nesaņēma pierādījumus, kas apliecinātu, ka līdzīgais ražojums un attiecīgais ražojums nekonkurē cits ar citu". Tā apgalvo, ka vienīgais importētājs, kas sadarbojās, iesniedza pierādījumus un rakstiskus iesniegumus, lai pierādītu konkurences neesamību. Prasītāja apgalvo, ka no apstrīdētās regulas 39. apsvēruma izriet, ka pēc pārskatītās galīgās informācijas izpaušanas, kas notika 2016. gada 25. novembrī, "turpmākā informācija tika saņemta no diviem Ķīnas ražotājiem eksportētājiem, *CCCMC*, sūdzības iesniedzēja un trim Savienības importētājiem" un ka importētājs ir sadarbojies un iesniedzis papildu pierādījumus par savstarpējo aizvietojamību.

74 Šajā ziņā jānorāda, ka ar prasītājas pausto kritiku nevar pierādīt Komisijas objektivitātes trūkumu, novērtējot pierādījumus. Proti, apstrīdētās regulas 54. apsvērumā minētā Savienības ražotāja uzklausīšana attiecās uz savstarpējo aizstājamību. Turklāt ir jānorāda, ka Komisija nav norādījusi, ka tā nesaņēma apsvērumus un pierādījumus, lai pamatotu savstarpējas aizstājamības neesamību, bet gan tikai konstatēja, ka saņemtie apsvērumi un pierādījumi šajā sakarā nav tādi, lai pierādītu apgalvoto abu šo standartu līdzības trūkumu.

75 Tādējādi arī trešais iebildums ir jānoraida kā nepamatots.

76 Ceturtajā iebildumā prasītāja apgalvo, ka apstrīdētās regulas 57. apsvērumā ietvertais apgalvojums, ka importētājs nav sniedzis negatīvus pierādījumus, izraisa to, ka lietas dalībniekiem tiek uzlikts nesamērīgs pierādīšanas pienākums.

77 Šajā ziņā, kā to arī norāda Komisija, apstrīdētās regulas 57. apsvērums neattiecas ne uz *CCCMC*, ne uz prasītāju, bet gan uz "[Eiropas] importētāju, kas sadarbojās [izmeklēšanā]". Līdz ar to Vispārējā tiesa nevar secināt, ka Komisijas atsauce uz trešās personas darbību pierādījumu meklēšanā izraisītu to, ka prasītājai tiek uzlikts jebkāds pierādīšanas pienākums.

78 Tādējādi ceturtais iebildums ir jānoraida kā nepamatots.

d) Par piekto iebildumu – nepietiekamu pamatojumu attiecībā uz EN/DIN un ASME/ANSI standartu savstarpējās aizstājamības noteikšanu

79 Pirmā pamata virsrakstā prasītāja norāda uz apgalvoto Komisijas sniegto nepietiekamo pamatojumu savstarpējās aizstājamības noteikšanā.

80 Šajā ziņā pietiek konstatēt, ka apstrīdētās regulas 52.–60., 73. un 74. apsvērumā tiek minēti iemesli, kuru dēļ Komisija uzskatīja, ka cauruļu piederumi, kas ražoti saskaņā ar ASME/ANSI un EN/DIN standartiem, ir bijuši salīdzināmi, kas prasītājai ir ļāvis detalizēti apstrīdēt Komisijas izklāstīto pamatojumu.

81 Līdz ar to pirmais pamats ir jānoraida kā daļēji nepamatots un daļēji nepieņemams.

2. Par piekto pamatu – acīmredzamu kļūdu vērtējumā, piemērojot režīmu, kas paredzēts tikai valstīm, kuras nav tirgus ekonomikas valstis

82 Vispirms, kā ir atgādināts šā sprieduma 2. punktā, šajā gadījumā ir lietderīgi atsaukties uz Regulu Nr. 1225/2009 saistībā ar materiālajām tiesību normām. Līdz ar ir jāuzskata, ka prasītāja atsaucas uz Regulas Nr. 1225/2009 3. apsvērumu un 2. panta 1.–7. punktu, kuru tiesību normas ir satura ziņā līdzīgas Regulas2016/1036 3. apsvērumā un 2. panta 1.–7. punktā esošajām tiesību normām apstrīdētās regulas pieņemšanas datumā.

83 No apstrīdētās regulas 99. apsvēruma izriet, ka "saskaņā ar Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 7. punkta a) apakšpunktu normālā vērtība ražotājiem eksportētājiem, kam nav piešķirts sabiedrības, kura darbojas tirgus režīma apstākļos, statuss (*TER*) jānosaka, pamatojoties uz cenām vai salikto vērtību tirgus ekonomikas trešā valstī", un ka "neviens no ražotājiem eksportētājiem, kas sadarbojās, nepieprasīja *TER*". Šādos apstākļos Komisija aprēķināja normālo vērtību Ķīnas izcelsmes cauruļu piederumiem saskaņā ar Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 7. punkta a) apakšpunktu (aizstāts ar Regulas 2016/1036 2. panta 7. punkta a) apakšpunktu).

84 Piektajā pamatā prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu, izmantojot normālās vērtības aprēķināšanas metodi, kas paredzēta Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 7. punkta a) apakšpunktā. Tā norāda, ka 1994. gada Nolīguma par Vispārējās vienošanās par tarifiem un tirdzniecību (*GATT*) VI panta īstenošanu (OV 1994, L 336, 103. lpp.; turpmāk tekstā – "antidempinga nolīgums"), kas ietverts Pasaules Tirdzniecības organizācijas (PTO) līguma (OV 1994, L 336, 3. lpp.) 1.A pielikumā, 2. pants ļauj Savienībai un citiem Pasaules Tirdzniecības organizācijas (PTO) locekļiem atkāpties no normālās vērtības ierastās aprēķināšanas metodes. Taču tā tālāk norāda, ka atbilstoši protokola par Ķīnas Tautas Republikas pievienošanos PTO (turpmāk tekstā – "protokols par Ķīnas pievienošanos PTO") I daļas 15. punkta d) apakšpunktam šī atkāpšanās ir beigusies piecpadsmit gadus pēc Ķīnas pievienošanās PTO, proti, 2016. gada 11. decembrī. Tādējādi prasītāja apgalvo, ka Komisijai bija jāaprēķina normālā vērtība, pamatojoties uz Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 1.–6. punktā (aizstāts ar Regulas 2016/1036 2. panta 1.–6. punktu) noteikto metodi.

85 Šajā pamatā izvirzītos prasītājas argumentus var iedalīt četros iebildumos.

86 Pirmajā iebildumā prasītāja norāda, ka uz protokola par Ķīnas pievienošanos PTO I daļas 15. punktu var atsaukties Vispārējā tiesā, lai celtu iebildumus pret apstrīdētās regulas tiesiskumu.

87 Otrajā iebildumā prasītāja apgalvo, ka Komisijai bija jāinterpretē Regula Nr. 1225/2009 atbilstoši PTO tiesībām.

88 Trešajā iebildumā, atbildot uz Komisijas aizstāvības rakstā ietverto argumentu par to, ka likums, ko piemēro antidempinga izmeklēšanā, ir likums, kas ir spēkā izmeklēšanas sākuma brīdī, prasītāja tālāk norāda, ka antidempinga nolīguma 18. panta 3. punkts šajā lietā neesot piemērojams. Tā norāda, ka šis nolīgums esot stājies spēkā Ķīnai brīdī, kad tā pievienojās PTO, un ka protokola par Ķīnas pievienošanos PTO I daļas 15. punkts pieļauj vienkārši daļēju pagaidu atkāpi no antidempinga nolīguma. Prasītāja piebilst, ka pēc 2016. gada 11. decembra valstīm, kurās nav tirgus ekonomikas, piemērojamie nosacījumi izraisa nevienlīdzību starp PTO locekļiem, kas piemēro retrospektīvu dempinga aprēķināšanas metodi – kā Amerikas Savienotās Valstis –, un tiem, kas – kā Savienība – piemēro perspektīvo dempinga aprēķināšanas metodi. Tādējādi protokola par Ķīnas pievienošanos PTO I daļas 15. punkta d) apakšpunktā paredzētā atkāpes termiņa beigas būtu jāpiemēro visiem darījumiem saistībā ar normālās vērtības galīgo aprēķinu un dempinga aprēķinu pēc 2016. gada 11. decembra. Rīkoties pretēji nozīmētu pārkāpt principu, kas paredzēts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 49. panta 1. punkta trešajā teikumā, kurā noteikts, ka, ja pēc noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas tiesību aktos ir paredzēts vieglāks sods, tad ir jāpiemēro šis sods.

89 Tālāk ceturtajā iebildumā prasītāja norāda, ka PTO Apelācijas institūcija savā ziņojumā par strīdu "Eiropas Kopienas – Galīgie antidempinga pasākumi konkrētiem dzelzs un tērauda savienotājelementiem no Ķīnas", kas pieņemts 2011. gada 15. jūlijā (WT/DS 397/AB/R, 289. punkts), ir norādījusi, ka atkāpei, kas ļauj PTO locekļiem aprēķināt Ķīnas preču normālu vērtību saskaņā ar protokola par Ķīnas pievienošanos PTO I daļas 15. punktu, termiņš beidzas pēc piecpadsmit gadiem no Ķīnas pievienošanās datuma, proti, 2016. gada 11. decembrī. Prasītāja norāda, ka Komisija esot vairakkārt atzinusi, ka protokola par Ķīnas pievienošanos PTO I daļas 15. punktā paredzētās atkāpes beigu termiņš ir 2016. gada 11. decembris, kā tas izriet no dažiem rakstiem presē. Turklāt tā uzsver, ka Komisijas dienesti esot vairakkārt norādījuši, ka Savienības tiesības būtu jāgroza, lai tās pielāgotu Savienības pienākumiem pret PTO. Prasītāja tālāk norāda, ka arī Komisijas darba dokumentos ir atsauces uz 2016. gada decembri kā atkāpes termiņa beigām. Replikā prasītāja uzsver, ka Komisija neesot apstrīdējusi šos argumentus attiecībā uz savu piekrišanu attiecīgajam beigu termiņam.

a) Par iespēju Vispārējā tiesā atsaukties uz protokola par Ķīnas pievienošanos PTO I daļas 15. punktu, lai celtu iebildumus pret apstrīdētās regulas tiesiskumu

90 Vispirms būtu lietderīgi atbildēt uz prasītājas izvirzītajiem argumentiem sava pirmā iebilduma ietvaros par to, ka uz protokola par Ķīnas pievienošanos PTO I daļas 15. punktu var atsaukties Vispārējā tiesā, lai celtu iebildumus pret apstrīdētās regulas tiesiskumu, ciktāl tajā ir piemērota Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 7. punkta a) apakšpunktā paredzētā metode.

91 Šajā ziņā, pirmkārt, prasītāja norāda, ka, lai gan būtībā no pastāvīgās judikatūras izriet, ka PTO nolīgumi un tādi tam pievienotie nolīgumi kā antidempinga nolīgums nav atrodami starp tiesību normām, ar kurām tiem veikta Savienības iestāžu pieņemto aktu, tādu kā apstrīdētā Regula, tiesiskuma pārbaude (spriedums, 1999. gada 23. novembris, Portugāle/Padome, C-149/96, EU:C:1999:574, 47. punkts), Vispārējā tiesa var veikt šo pārbaudi gadījumā, ja Savienība plāno izpildīt konkrētu pienākumu, ko tā uzņēmusies PTO ietvaros.

92 Prasītāja apgalvo, ka no Regulas 2016/1036 3. apsvēruma izriet, ka ar minētās regulas 2. panta 1.–6. punktu Eiropas likumdevējs ir vēlējies izpildīt savus no antidempinga nolīguma izrietošus pienākumus.

93 Otrkārt, prasītāja tālāk norāda, ka no iedibinātās judikatūras izriet, ka PTO nolīgumi un līdz ar to antidempinga nolīgums ir saistoši Savienībai (spriedums, 1972. gada 12. decembris, *International Fruit Company* u.c., no 21/72 līdz 24/72, EU:C:1972:115, 16.–18. punkts).

94 Treškārt prasītāja norāda, ka protokolam par Ķīnas pievienošanos PTO esot juridisks raksturs un tas varētu tikt uzskatīts par ietilpstošu antidempinga nolīgumā. Tā apgalvo, ka uz tā juridisko raksturu esot norādījusi PTO apelācijas institūcija savā ziņojumā par strīdu "Ķīna – pasākumi saistībā ar retzemju elementu, volframa un molibdēna eksportu", kas pieņemts 2014. gada 7. augustā (WT/DS 431/AB/R).

95 Ceturtkārt, prasītāja apgalvo, ka, gaidot citu Eiropas iestāžu veikto Komisijas piedāvāto grozījumu pieņemšanu, kuru mērķis ir Regulas Nr. 1225/2009 normu pielāgošana atbilstoši tās saistībām pret PTO, Komisijai juridiski esot bijis prasītājai jāpiemēro Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 1.–6. punktā paredzētā metode. Tā uzskata, ka Komisijai kā Savienības iestādei esot pienākums īstenot savas pilnvaras, ievērojot starptautiskās tiesības, un šajā nozīmē min 1992. gada 24. novembra spriedumu *Poulsen* un *Diva Navigation* (C-286/90, EU:C:1992:453, 9. punkts). Antidempinga pamatregulas interpretēšanā un piemērošanā Komisijai ir pienākums ievērot starptautisko paražu tiesību noteikumus, it īpaši pamatprincipu, kas paredz, ka starptautiski līgumi un nolīgumi ir saistoši pusēm (*pacta sunt servanda* princips), kā arī 1969. gada 23. maija Vīnes Konvencijas par līgumu tiesībām (turpmāk tekstā – "Vīnes konvencija") 26. pantā kodificētos noteikumus (spriedums, 1998. gada 16. jūnijs, *Racke*, C-162/96, EU:C:1998:293, 49. punkts). Turklāt tā norāda, ka Vīnes konvencijas 27. pantā arī esot noteikts, ka dalībnieks nevar atsaukties uz nacionālo tiesību normu prasībām, lai attaisnotu līguma neizpildi.

96 Visbeidzot, atbildes rakstā par Padomes iestāšanos lietā prasītāja, pirmkārt, precizē, ka 2015. gada 16. jūlija spriedums Komisija/*Rusal Armenal* (C-21/14 P, EU:C:2015:494), uz kuru atsaucās Padome, attiecas uz Armēnijas eksportētāja lietu. Prasītāja norāda, ka protokols par Armēnijas pievienošanos PTO neparedzot nosacījumus vai noteikumus, kuri laikā vai kā citādi ierobežotu Savienības tiesības piemērot antidempinga atkāpes noteikumus antidempinga nolīgumam saistībā ar Armēnijas eksportētāju, pamatojoties uz Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 7. punktā paredzēto speciālo un vienpusējo Savienības režīmu. Prasītāja uzskata, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja minētajā lietā nevarēja atsaukties uz pievienošanās protokolu, kas paredzēja ierobežojumus piemērošanai valstīm, kurā nav tirgus ekonomikas. Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka 2016. gada 4. februāra spriedums *C & J Clark International* un *Puma* (C-659/13 un C-34/14, EU:C:2016:74), uz ko arī atsaucas Padome, tika pasludināts pirms protokola par Ķīnas pievienošanos PTO I daļas 15. punkta d) apakšpunktā ietvertās atkāpes beigu termiņa. Līdz ar to ar starptautisko tiesību jautājumiem, ko iesniedzējtiesas esot uzdevušas attiecīgo procedūru ietvaros, nevarētu apšaubīt Savienības pausto nodomu ievērot savus no protokola par Ķīnas pievienošanos PTO izrietošus pienākumus.

97 Pirmām kārtām, ir jāprecizē, kā to savā ziņojumā par strīdu "Ķīna – pasākumi saistībā ar retzemju elementu, volframa un molibdēna eksportu", kas pieņemts 2014. gada 7. augustā (WT/DS 431/AB/R) norāda PTO apelācijas institūcija, ka protokols par Ķīnas pievienošanos PTO veido daļu no PTO ietvaros noslēgto nolīgumu kopuma (turpmāk tekstā – "PTO nolīgumi"), ko lietas dalībnieki arī neapstrīdēja.

98 Otrām kārtām, katrā ziņā ir jāatgādina, ka, lai pamatotu prasību atcelt Savienības atvasināto tiesību aktu vai arī iebildi par šāda akta prettiesiskumu, uz starptautiskā nolīguma, kura līgumslēdzēja puse ir Savienība, noteikumiem var atsaukties tikai ar divkāršu nosacījumu: pirmkārt, tas nav pretrunā šī nolīguma būtībai un sistēmai un, otrkārt, šī nolīguma noteikumi sava satura ziņā šķiet beznosacījuma un pietiekami precīzi (skat. spriedumu, 2015. gada 13. janvāris, Padome u.c./*Vereniging Milieudefensie* un *Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht*, no C-401/12 P līdz C-403/12 P, EU:C:2015:4, 54. punkts un tajā minētā judikatūra; spriedums, 2015. gada 16. jūlijs, Komisija/*Rusal Armenal*, C-21/14 P, EU:C:2015:494, 37. punkts). Tikai tad, ja šie divi nosacījumi ir vienlaicīgi izpildīti, Savienības tiesā var atsaukties uz šādiem noteikumiem kā kritēriju Savienības tiesību akta tiesiskuma novērtēšanā.

99 Attiecībā uz PTO nolīgumiem ir jāatgādina, kā to arī uzsver prasītāja, ka no pastāvīgās judikatūras izriet, ka, ņemot vērā šo nolīgumu iedabu un sistēmu, tie principā nav pieskaitāmi normām, uz kuru pamata var tikt pārbaudīts Savienības iestāžu tiesību aktu tiesiskums (spriedumi, 1999. gada 23. novembris, Portugāle/Padome, C-149/96, EU:C:1999:574, 47. punkts; 2005. gada 1. marts, *Van Parys*, C-377/02, EU:C:2005:121, 39. punkts, un 2014. gada 18. decembris, *LVP*, C-306/13, EU:C:2014:2465, 44. punkts).

100 Tomēr divās izņēmuma situācijās Tiesa ir atzinusi, ka attiecīgajā gadījumā Savienības tiesa pārbauda Savienības tiesību akta vai aktu, kas pieņemti tā piemērošanai attiecībā uz PTO līgumiem, tiesiskumu (skat. spriedumu, 2016. gada 4. februāris, *C & J Clark International* un *Puma*, C-659/13 un C-34/14, EU:C:2016:74, 87. punkts un tajā minētā judikatūra). Kā norāda prasītāja, runa ir par gadījumu, kad Savienība ir vēlējusies izpildīt savus pienākumus, ko tā uzņēmusies nolīgumu ietvaros (spriedums, 1991. gada 7. maijs, *Nakajima*/Padome, C-69/89, EU:C:1991:186), un par gadījumu, kad attiecīgais Savienības tiesību akts tieši atsaucas uz minēto nolīgumu normām (spriedums, 1989. gada 22. jūnijs, *Fediol*/Komisija 70/87, EU:C:1989:254).

101 Attiecībā uz iepriekš 100. punktā minēto otro izņēmumu, kas noteikts 1989. gada 22. jūnija spriedumā *Fediol*/Komisija (70/87, EU:C:1989:254, 19. punkts), ir jāatgādina, ka nevienā no Regulas Nr. 1225/2009 pantiem nav atsauces uz kādām konkrētām antidempinga nolīgumu tiesību normām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 4. februāris, *C & J Clark International* un *Puma*, C-659/13 un C-34/14, EU:C:2016:74, 89. punkts, kas tika pasludināts par Regulu Nr. 1225/2009, un Regulā 2016/1036 nav atšķirību, kas pamatotu citādu risinājumu).

102 Attiecībā uz iepriekš 100. punktā minēto pirmo izņēmumu, kas noteikts 1991. gada 7. maija spriedumā *Nakajima*/Padome (C-69/89, EU:C:1991:186, 31. punkts), ir jāprecizē, ka, Tiesas ieskatā, lai arī ir taisnība, ka Regulas Nr. 1225/2009 3. apsvērumā ir norādīts, ka PTO antidempinga nolīguma formulējumi būtu pēc iespējas jāievieš Savienības tiesību aktos, šī frāze ir jāsaprot tādējādi, ka, pat ja Savienības likumdevējs, pieņemot Regulu Nr. 1225/2009, bija iecerējis ņemt vērā šī nolīguma normas, tas tomēr nav paudis vēlmi transponēt regulā katru no šīm normām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 4. februāris, *C & J Clark International* un *Puma*, C-659/13 un C-34/14, EU:C:2016:74, 90. punkts).

103 Trešām kārtām un it īpaši attiecībā uz Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 7. punktu, ir jānorāda, ka Tiesa nosprieda, ka tāda ir Savienības likumdevēja gribas izpausme – pieņemt Savienības tiesību sistēmai atbilstošu pieeju, ieviešot speciālu režīmu ar specializētām normām attiecībā uz normālās vērtības aprēķināšanu saistībā ar importu no valstīm, kurās nav tirgus ekonomikas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 4. februāris, *C & J Clark International* un *Puma*, C-659/13 un C-34/14, EU:C:2016:74, 91. punkts un tajā minētā judikatūra). Tātad šī Regulas Nr. 1225/2009 norma nebūtu jāuzskata par pasākumu, kas vērsts uz to, lai Savienības tiesību sistēmā nodrošinātu konkrētu pienākumu, kuri veicami PTO ietvaros, izpildi (spriedums, 2015. gada 16. jūlijs, Komisija/*Rusal Armenal*, C-21/14 P, EU:C:2015:494, 50. punkts).

104 Turklāt, tā kā prasītāja nebija pierādījusi, ka no 1991. gada 7. maija sprieduma *Nakajima*/Padome (C-69/89, EU:C:1991:186, 31. punkts) izrietošās judikatūras piemērošanas nosacījumi ir izpildīti, tā nevar atsaukties uz Vīnes konvencijas 26. pantā kodificēto principu *pacta sunt servanda*, ņemot vērā starptautiskā nolīguma tiešās iedarbības neesamību, kura īstenošanas labticību tā apstrīd (spriedums, 2005. gada 3. februāris, *Chiquita Brands* u.c./Komisija, T-19/01, EU:T:2005:31, 247. un 248. punkts; skat. arī spriedumu, 2005. gada 14. decembris, *Laboratoire du Bain*/Padome un Komisija, T-151/00, nav publicēts, EU:T:2005:450, 102. punkts un tajā minētā judikatūra).

105 Šajā gadījumā no visa iepriekšminētā izriet, ka Vispārējai tiesai nav jāveic apstrīdētās regulas tiesiskuma pārbaude saistībā ar protokolu par Ķīnas pievienošanos PTO.

106 Šo secinājumu nevar atspēkot ar citiem prasītājas argumentiem.

107 Prasītājas arguments par to, ka 2015. gada 16. jūlija spriedumā Komisija/*Rusal Armenal* (C-21/14 P, EU:C:2015:494) attiecībā uz Armēnijā dibinātu ražotāju situācija esot bijuši atšķirīga no prasītājas situācijas, jo protokolā par Armēnijas pievienošanos PTO nebija līdzīgas tiesību normas kā protokolā par Ķīnas pievienošanos PTO I daļas 15. punktā ietvertā norma, nevar atspēkot šī sprieduma 105. punktā izdarīto secinājumu. Proti, kā tas ir atgādināts šī sprieduma 103. punktā, Tiesa secināja, ka Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 7. punkts nebūtu jāuzskata par pasākumu, kas vērsts uz to, lai Savienības tiesību sistēmā nodrošinātu konkrētu pienākumu, kas veicami PTO ietvaros, izpildi. Šis konstatējums ir piemērojams attiecībā uz protokolu par Ķīnas pievienošanos PTO. Līdzīgi, nav arī nozīmes prasītājas tālāk norādītajam apstāklim, ka 2016. gada 4. februāra spriedums *C & J Clark International* un *Puma* (C-659/13 un C-34/14, EU:C:2016:74) tika pasludināts pirms protokola par Ķīnas pievienošanos PTO I daļas 15. punkta d) apakšpunktā paredzētās atkāpes beigu termiņa. Proti, pat pieņemot, ka pienākumi, ko Savienība uzņēmusies PTO nolīgumu ietvaros, būtu transformējušies pēc augstākminētā sprieduma pasludināšanas datuma, tas neietekmēja Eiropas likumdevēja pausto nodomu, pieņemot Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 7. punktu.

108 Prasītājas arguments par to, ka Savienība esot oficiāli uzņēmusies ievērot protokola par Ķīnas pievienošanos PTO īpašo formulējumu, jo šis protokols esot bijis Savienībā tieši apstiprināts, kas atspoguļots lēmuma formā, arī nevar atspēkot šā sprieduma 105. punktā izdarīto secinājumu. Proti, kā norāda Komisija, pietiekami ir konstatēt, ka apstāklis, ka Komisija bija piedalījusies protokola par Ķīnas pievienošanos PTO apstiprināšanā, nav jāinterpretē tā, ka Savienības likumdevēja nodoms būtu bijis konkrēta pienākuma, kas veicams PTO ietvaros, izpilde. Tādas interpretācijas rezultātā ar 1991. gada 7. maijā spriedumu *Nakajima*/Padome (C-69/89, EU:C:1991:186, 31. punkts) ieviestā izņēmuma saturs zaudētu savu jēgu.

b) Par Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 7. punkta a) apakšpunkta interpretāciju atbilstoši PTO tiesībām

109 Attiecībā uz Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 7. punkta a) apakšpunkta interpretāciju atbilstoši PTO tiesībām, pirmkārt, prasītāja norāda, ka Savienības tiesības esot jāinterpretē starptautisko tiesību kontekstā it īpaši tad, ja Savienība ir līgumslēdzēja puse un ar šādiem noteikumiem ir paredzēts īstenot attiecīgo līgumu. Tādējādi prasītāja apgalvo, ka Komisijai Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 7. punkta a) apakšpunkta formulējums "izmantojot jebkuru citu pieņemamu pamatojumu" esot bijis jāinterpretē kā tāds, ar kuru tai tiek piešķirta rīcības brīvība, lai aprēķinātu normālo vērtību saskaņā ar metodi, ko piemēro valstīm, kurās ir tirgus ekonomika, un tātad – atbilstoši PTO tiesībām. Tā uzskata, ka Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 7. punkta a) apakšpunktā ir noteikta normālās vērtības aprēķināšanas metožu hierarhija valstīm, kurās nav tirgus ekonomikas, un tālāk norāda, ka vispirms normālā vērtība būtu jānosaka, pamatojoties uz cenu vai salikto vērtību kādā trešajā valstī ar tirgus ekonomiku, un pēc tam – pamatojoties uz cenu, importējot preces no šīs trešās valsts uz citām valstīm, tai skaitā Savienību. Tomēr tā uzskata, ka gadījumā, ja pēc pārdomām Komisija uzskata, ka šīs metodes nav iespējams izmantot, Komisijai ar Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 7. punkta a) apakšpunktu piešķirtās ļoti plašās rīcības brīvības ietvaros esot atļauts noteikt normālo vērtību, izmantojot jebkuru citu pieņemamu pamatojumu. Tā tālāk norāda, ka atbilstoši šim formulējumam Komisija esot varējusi uzskatīt, ka, ņemot vērā Savienības uzņemtās starptautiskās saistības un it īpaši tās pienākumus attiecībā pret PTO, nebija iespējams noteikt normālo vērtību, pamatojoties uz analogās valsts metodi, un ka normāla vērtība bija jāaprēķina uz prasītājas valsts [iekšzemes] cenu un izdevumu pamata. Šajā ziņā prasītāja norāda, ka normālās vērtības aprēķināšana uz ražošanas izmaksu vai tās valsts [iekšzemes] preču pamata ir bijusi iespējama praksē.

110 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jāuzsver, ka patiešām, piemērojot pastāvīgo judikatūru, Savienības tiesību normu teksti, cik vien iespējams, ir jāinterpretē, ņemot vērā starptautiskās tiesības, it īpaši, ja ar šādiem dokumentiem ir skaidri paredzēts īstenot Savienības noslēgtu starptautisku līgumu (spriedumi, 1998. gada 14. jūlijs, *Bettati*, C-341/95, EU:C:1998:353, 20. punkts, un 2003. gada 9. janvāris, *Petrotub* un *Republica*/Padome, C-76/00 P, EU:C:2003:4, 57. punkts).

111 Taču jāprecizē, kā tas arī tika atgādināts šī sprieduma 103. punktā, ka Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 7. punkta a) apakšpunkts nav jāuzskata par tiesību normu, ar kuru tiek izpildīti īpašie pienākumi PTO nolīguma ietvaros. Proti, šī tiesību norma paredz noteikumus attiecībā uz normālās vērtības aprēķinu, kam nav atbilsmes PTO nolīgumos, kuros nav paredzēti noteikumi attiecībā uz normālās vērtības aprēķinu valstīm, kurās nav tirgus ekonomikas.

112 Otrkārt, ir jāuzsver, ka iestādēm ir rīcības brīvība attiecībā uz normālās vērtības noteikšanu valstīm, kurās nav tirgus ekonomikas (spriedums, 2011. gada 27. oktobris, *Dongguan Nanzha Leco Stationery* /Padome, C-511/09 P, EU:C:2011:696, 33. punkts). No judikatūras izriet, ka Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 7. punkta a) apakšpunktā paredzētā metode, lai noteiktu attiecīgās preces normālo vērtību, "izmantojot jebkuru citu saprātīgu pamatu", ir pakārtota metode, kas piemērojama, ja attiecīgie analogā valstī dibinātie uzņēmumi nav piekrituši sadarboties izmeklēšanā (spriedums, 2015. gada 10. septembris, *Fliesen-Zentrum Deutschland*, C-687/13, EU:C:2015:573, 56. punkts).

113 No iepriekšminētā izriet, pirmkārt, ka Komisijai Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 7. punkts nebija jāinterpretē atbilstoši Savienības pienākumiem PTO ietvaros un, otrkārt, prasītājas piedāvātā interpretācija padarītu par neefektīvu rīcības brīvības saturu, ko likumdevējs ir vēlējies piešķirt Komisijai ar Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 7. punkta a) apakšpunkta formulējumu "izmantojot jebkuru citu saprātīgu pamatu".

114 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jāsecina, ka Komisijai Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 7. punkts nebija jāinterpretē, ņemot vērā protokola par Ķīnas pievienošanos PTO I daļas 15. punktu.

115 No šī sprieduma 105. un 114. punkta izriet, ka Komisija nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu, konkrētajā gadījumā normālās vērtības aprēķinam piemērojot Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 7. punktā paredzēto metodi.

116 Citi prasītājas iebildumi, kas attiecas uz protokola par Ķīnas pievienošanos PTO I daļas 15. punkta piemērošanu laikā un minētā protokola I daļas 15. punktā paredzētās atkāpes termiņa beigu sekām saskaņā ar PTO tiesībām, nevar atspēkot šī sprieduma 114. punktā izdarīto secinājumu.

117 Proti, tā kā PTO tiesības nav ne apstrīdētās regulas tiesiskuma pārbaudes parametrs, ne arī norma, kuru ņemot vērā, Komisijai bija jāinterpretē Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 7. punkts, attiecīgie prasītājas iebildumi ir jānoraida kā neiedarbīgi.

3. Par otro pamatu attiecībā uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā un nepietiekamu pamatojumu attiecībā uz normālās vērtības korekciju

118 No apstrīdētās regulas 111. apsvēruma izriet, ka, "tā kā nebija līdzīgā ražojuma pārdevumu iekšzemes tirgū, normālo vērtību aprēķināja, saskaņā ar Regulas [Nr. 1225/2009] 2. panta 3. un 6. punktu, vidējām ražošanas izmaksām pieskaitot attiecīgā ražojuma veida pārdošanas, vispārējās un administratīvās izmaksas ("PVA") un peļņu, kas izmeklēšanas periodā gūta Taivānas tirgū".

119 No apstrīdētās regulas 117. apsvēruma izriet:

"Ņemot vērā to, ka Taivānā varēja identificēt tikai nelielu ražojuma veidu skaitu, ko uz Savienību eksportēja izlasē iekļautie Ķīnas ražotāji eksportētāji, Komisija normālo vērtību aprēķināja no pārējiem ražojuma veidiem, pamatojoties uz tādu vislīdzīgāko ražojuma veidu ražošanas izmaksām, kurus ražoja Taivānā, lai panāktu pilnīgu un taisnīgu salīdzinājumu, pamatojoties uz ražošanas izmaksām, kas koriģētas attiecībā uz:

a) izmantotā izejmateriāla atšķirībām, pamatojoties uz pārbaudītiem Savienības ražošanas nozares izmaksu datiem, saskaņā ar kuriem piederumi, kas ražoti no bezšuvju caurulēm, ir no 2,12 līdz 2,97 reizēm dārgāki ražošanā par tiem, kas ražoti no metinātām caurulēm;

b) atšķirībām tērauda kategorijā, pamatojoties uz pārbaudītiem Savienības ražošanas nozares datiem, saskaņā ar kuriem korekcijas veic par lētāko tērauda kategoriju izmaksām, ko izmanto piederumiem, kuru izejmateriāls ir metinātas caurules; šī korekcija svārstās no 1,49 līdz 3,60 reizēm atkarībā no izmantotās tērauda kategorijas;

c) atšķirībām formās, pamatojoties uz Ķīnas eksportētāju pārdevumu novērotajām cenu atšķirībām, saskaņā ar ko leņķa gabals tiek uzskatīts par elementārāko formu un citas formas (trejgabali, reducētāji, uzgaļi un specializētas formas) ir no 1,08 līdz 1,74 reizēm dārgākas."

120 No apstrīdētās regulas 118. apsvēruma izriet:

"*CCCMC* savā iesniegumā pēc pagaidu informācijas izpaušanas ierosināja alternatīvu pamatu a) un b) punktam un šajā sakarā iesniedza datus par Ķīnas tirgiem. Tomēr, pirmkārt, šie dati nav pārbaudīti, un, otrkārt, to izcelsme ir valstī, kurā nav tirgus ekonomikas valsts. Tāpēc to izmantošana būtu pretrunā analogās valsts metodoloģijai normālās vērtības aprēķinam. *CCCMC* apgalvojums tādējādi tika noraidīts."

121 Savā otrajā pamatā prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā attiecībā uz normālās vērtības korekciju. Tā atsaucas arī uz nepietiekamu pamatojumu attiecībā uz normālās vērtības korekciju. Turpinājumā pēc kārtas tiks analizēti šie divi iebildumi.

a) Par dažu prasītājas argumentu pieņemamību

122 Komisija atsaucas uz prasītājas argumentu nepieņemamību, jo apstāklis, ka Komisija bija izmantojusi Ķīnas datus cauruļu piederumu ražošanas izmaksu korekcijai saskaņā ar formas atšķirībām (apstrīdētās regulas 117. apsvēruma c) punktā), liek apšaubīt *CCCMC* iesniegto datu noraidīšanu (minētās regulas 118. apsvērumā), kas iegūti no Ķīnas tirgiem, lai apstrīdētu ražošanas izmaksu korekciju, kura veikta apstrīdētās regulas 117. apsvēruma a) un b) punktā. Šis arguments neesot pieņemams atbilstoši Reglamenta 76. panta d) punktam. Komisija precizē, ka prasītāja neesot izskaidrojusi, kāda apstrīdētās regulas daļa tiekot apstrīdēta ar šo argumentu, un ka tādējādi tā neļaujot Komisijai īstenot savu aizstāvību.

123 Atbildot uz Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu tiesas sēdē, Komisija tomēr ir atzinusi, ka ar savu šā sprieduma 122. punktā minēto argumentu prasītāja būtībā apgalvojot, ka Komisijai bija jāizmanto no Ķīnas tirgiem iegūtie dati, un ka tā esot atstājusi lemšanu par šīs argumentācijas pieņemamību Vispārējās tiesas ziņā.

124 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka faktiski šī sprieduma 122. punktā minēto prasītājas argumentu var saprast tādā veidā, kā to ierosina Komisija, un līdz ar to tas ir jāatzīst par pieņemamu.

b) Par lietas būtību

1) Par kļūdu vērtējumā attiecībā uz normālās vērtības korekciju

125 Prasītāja iebilst pret apstrīdētās regulas 118. apsvērumā minēto Komisijas atteikumu ņemt vērā *CCCMC* iesniegtos Ķīnas ražotāju piemērotos metinātu un bezšuvju cauruļu cenu sarakstus nolūkā veikt dažu Taivānā ražotu preču ražošanas izmaksu korekcijas, lai ņemtu vērā izmantoto izejvielu atšķirības (117. apsvēruma a) punkts) un tērauda nianšu atšķirības (117. apsvēruma b) punkts) attiecībā uz izstrādājumiem, ko Ķīnas ražotāji eksportē uz Savienību. Prasītāja apgalvo, ka tas, ka Komisija izmantoja datus par Savienības ražošanas nozares ražošanas izmaksām, lai koriģētu Taivānas izstrādājumu ražošanas izmaksas, palielināja uz prasītāju attiecināmo dempinga starpības līmeni. Replikā prasītāja norādīja, ka *CCCMC* sniegtie dati no Ķīnas tirgus nebija paredzēti, lai noteiktu cenas, kuras izmantojamas normālās vērtības noteikšanai Taivānā, bet gan lai sniegtu norādījumus Komisijai par relatīvu atšķirību starp metināto un bezšuvju cauruļu kā izejvielu izmaksām un lai pierādītu, ka Savienības ražotāju norādītā atšķirība ir bijusi pārmērīga. Prasītāja apgalvo, ka *CCCMC* iesniegtie dati attiecās uz izejvielu cenām, ko izmanto cauruļu piederumu ražošanā, proti, caurulēm un caurulītēm, kuras Ķīnas cauruļu piederumu ražotājiem piegādātas kā ražošanas materiāls. Tā norāda, ka Savienības ražotāji un lielākā daļa Ķīnas ražotāju paši neražo "bāzes caurules" cauruļu piederumu ražošanai un tāpēc tiem šīs izejvielas ir jāiepērk kā ražošanas materiāls. Tādējādi *CCCMC* sniegtie dati būtu tieši attiecināmi, lai aprēķinātu cauruļu piederumu ražotāju ražošanas izmaksas Savienības un Ķīnas tirgos. Prasītāja norāda, ka *CCCMC* sniegtie dati liecināja, ka bezšuvju cauruļu izmaksas 1,3 reizes pārsniedz metināto cauruļu izmaksas, turpretī Komisija visbeidzot konstatēja, ka bezšuvju cauruļu izmaksas ir no 2,12 līdz 2,97 reizēm augstākas nekā metinātām caurulēm.

126 Ir jāatgādina, kā tas izriet no šī sprieduma 112. punkta, ka Savienības iestādēm ir rīcības brīvība attiecībā uz normālās vērtības noteikšanu valstīm, kurās nav tirgus ekonomikas (spriedums, 2011. gada 27. oktobris, *Dongguan Nanzha Leco Stationery*/Padome, C-511/09 P, EU:C:2011:696, 33. punkts).

127 Turklāt no judikatūras izriet, ka pienākums pierādīt acīmredzamu kļūdu ir prasītājam, kuram jāiesniedz pārliecinoši pierādījumi savas prasības pamatojumam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1991. gada 22. oktobris, *Nölle*, C-16/90, EU:C:1991:402, 17. punkts; šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. arī spriedumus, 2010. gada 9. septembris, *Carpent Languages*/Komisija, T-582/08, nav publicēts, EU:T:2010:379, 57. punkts, un 2017. gada 17. janvāris, *Cofely Solelec* u.c./Padome, T-419/15, nav publicēts, EU:T:2017:8, 96. punkts).

128 Tādēļ šajā gadījumā ir jāpārbauda, vai prasītāja ir iesniegusi pierādījumus, kas apliecina, ka Komisija, aprēķinot normālo vērtību, ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

129 Pirmkārt, prasītāja apstrīd Komisijas apgalvojumu apstrīdētās regulas 118. un 123. apsvērumā, ka *CCCMC* iesniegtie dati netika pārbaudīti. Prasītāja uzsver, ka šie dati, kas sastāv no tabulām, kurās norādītas Ķīnas uzņēmumu piemērotās cenas dažādām metinātām un bezšuvju caurulēm, esot ņemti no neoficiālajām ražotāju cenu skalām, kuru autentiskumu varēja pārbaudīt. Prasītāja uzskata, ka Komisija esot nolēmusi nepārbaudīt šos datus, tāpēc tā nevarot tos noraidīt tā iemesla dēļ, ka tie netika pārbaudīti. Prasītāja piebilst, ka *CCCMC* savos komentāros par gala secinājumiem iesniedza pierādījumus, kuros ir ietverti prasītājas un cita ražotāja, kas sadarbojās, pārbaudītas pavadzīmes-rēķini.

130 Attiecībā uz *CCCMC* iesniegto datu otro noraidīšanas iemeslu, kas izteikts apstrīdētās regulas 118. apsvērumā, proti, par to, ka minētie dati esot no valsts, kurā nav tirgus ekonomikas, prasītāja apgalvo, ka šis apsvērums nevarot pamatot sistemātisku noraidījumu. Prasītāja apgalvo, ka savā ziņojumā par strīdu "Eiropas Kopienas – Galīgie antidempinga maksājumi dažiem Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes dzelzs vai tērauda savienotājelementiem", kas pieņemts 2011. gada 15. jūlijā (WT/DS 397/AB/R, 289. punkts), PTO Apelācijas institūcija esot atzinusi, ka Komisija nevar noraidīt

Ķīnas iesniegtos pierādījumus normālās vērtības pielāgošanai, tikai balstoties uz apstākli, ka Ķīnai nav valsts, kurā nav tirgus ekonomikas, statusa. Prasītāja piebilst, ka, lai arī PTO Apelācijas institūcijas ziņojums strīdā "Eiropas Kopienas – Galīgie antidempinga maksājumi dažiem Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes dzelzs vai tērauda savienotājelementiem", kas pieņemts 2011. gada 15. jūlijā (WT/DS 397/AB/R, 289. punkts), attiecās uz taisnīgu normālās vērtības un eksporta cenu Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 10. punkta (aizstāts ar Regulas 2016/1036 2. panta 10. punktu) izpratnē, nevis uz normālās vērtības korekcijas salīdzinājumu, šajā ziņojumā ietvertie secinājumi ir piemērojami šajā gadījumā, jo vienīgais iemesls, kāpēc Komisija nav ņēmusi vērā *CCCMC* sniegtos datus, ir tas, ka tie nāk no ekonomikas, kas nav tirgus ekonomika. Prasītāja arī apgalvo, ka lietā, kurā tika pieņemts 2017. gada 1. jūnija spriedums *Changmao Biochemical Engineering*/Padome (T-442/12, EU:T:2017:372), Komisija esot izmantojusi Ķīnas cenas vienas no attiecīgajām precēm, kura nebija ražota analogā valstī, normālās vērtības aprēķināšanai, kā tas esot šajā gadījumā.

131 Otrkārt, prasītāja attiecībā uz apstrīdētās regulas 124. apsvērumu pārmet Komisijai, ka tā esot noraidījusi *CCCMC* iesniegtos datus, pamatojoties uz to, ka šie dati attiecas uz cenām, nevis ražošanas izmaksām. Prasītāja uzskata, ka Komisija neesot izskaidrojusi atšķirību starp ražotāja iepirkuma izmaksām un piegādātāja pārdošanas cenu.

132 Treškārt, prasītāja apgalvo, ka Komisija pati ir izmantojusi Ķīnas datus, lai pielāgotu normālo vērtību formas atšķirībām, pamatojoties uz cenu atšķirībām, kas novērotas Ķīnas eksportētāju pārdošanas darījumos apstrīdētās regulas 117. apsvēruma c) punktā. Tā apgalvo, ka, lai gan dati attiecībā uz pārdošanas cenām valstī, kurā nav tirgus ekonomikas, esot ticami dažādu cauruļu piederumu formu normālās vērtības korekcijām, tiem jābūt pietiekami ticamiem, lai aprēķinātu atšķirības attiecībā uz izejvielām un konkrētām tērauda niansēm apstrīdētās regulas 117. apsvēruma a) un b) punktā.

133 Ceturtkārt, prasītāja pārmet Komisijai, ka tā gala secinājumu 124. punktā esot uzskatījusi, ka Ķīnas ražotāji nebija iesnieguši nekādus datus attiecībā uz ražošanas izmaksām. Prasītāja uzskata, ka 22 dienu termiņš apsvērumu iesniegšanai par gala secinājumiem neesot bijis pietiekams, lai iesniegtu papildu datus *CCCMC* saistībā ar iesniegtajiem datiem, jo šo secinājumu izpaušanas datumā tā esot pirmo reizi uzzinājusi, ka Komisija ir noraidījusi pirms tam iesniegtos datus.

134 Šajā ziņā jāatgādina, kā tika noskaidrots prasītājas piektā pamata analīzes ietvaros, ka Komisija šajā gadījumā pareizi piemēroja metodi, kas izmantojama valstīm, kurās nav tirgus ekonomikas. Šīs metodes ietvaros, kur Komisijai ir plaša rīcības brīvība, tai nav pienākuma ņemt vērā datus no valstīm, kurās nav tirgus ekonomikas, bet tai jābalstās uz "cenām vai salikto vērtību trešā valstī ar tirgus ekonomiku, pēc tam pamatojoties uz cenu, importējot preces no šīs trešās valsts uz citām valstīm, ietverot Savienību, vai, ja tas nav iespējams, izmantojot jebkuru citu saprātīgu pamatu, tostarp cenu, kāda Savienībā ir faktiski samaksāta vai ir maksājama par līdzīgu preci".

135 Turklāt ir jānorāda, ka Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 7. punkts arī atļauj Komisijai izmantot datus no Savienības ražošanas nozares, ciktāl tajā noteikts, ka Komisija var balstīties uz "cenu, kāda Savienībā ir faktiski samaksāta vai ir maksājama par līdzīgu preci".

136 Turklāt ir jānorāda, ka no apstrīdētās regulas 118. apsvēruma izriet, ka tas, ka *CCCMC* iesniegtie dati ir no valsts, kurā nav tirgus ekonomikas, nebija vienīgais iemesls šo datu noraidīšanai. Šis noraidījums, kā norādīts apstrīdētās regulas 124. apsvērumā, tika pamatots arī ar to, ka *CCCMC* sniegtie dati sastāvēja no cauruļu pārdošanas cenām, kuras nevar uzskatīt par piemērotām, lai aprēķinātu cauruļu piederumu ražošanas izmaksas.

137 Visbeidzot ir jāatgādina, ka prasītāja neiesniedza pierādījumus, ka tā darbojas tirgus apstākļos atbilstoši Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 7. punkta b) apakšpunktam.

138 Iepriekš šajā spriedumā norādītie elementi ir pietiekami, lai secinātu, ka Komisija nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, noraidot *CCCMC* sniegtos datus no Ķīnas tirgus ražošanas izmaksu korekciju veikšanai, kas izskaidrotas apstrīdētās regulas 117. apsvēruma a) un b) punktā.

2) Par nepietiekamu pamatojumu attiecībā uz normālās vērtības korekciju

139 Prasītāja apgalvo pamatojuma neesamību attiecībā uz apstrīdētajām ražošanas izmaksu korekcijām.

140 Šajā ziņā jāatgādina, ka tad, ja regula, ar ko piemēro galīgos antidempinga maksājumus, ietilpst pasākumu kopuma sistēmā, nevar prasīt, lai tās pamatojumā būtu precizēti dažādie faktiskie un tiesiskie apstākļi – kuri dažkārt ir ļoti daudzskaitlīgi un sarežģīti –, kas ir šīs regulas priekšmets, ne arī lai iestādes paustu nostāju attiecībā uz visiem ieinteresēto personu izvirzītajiem argumentiem. Tieši pretēji, pietiek ar to, ka akta autors izklāsta faktus un juridiskos apsvērumus, kam ir būtiska nozīme apstrīdētās regulas kontekstā. Tomēr iestādēm nav pienākuma īpaši pamatot dažādu ieinteresēto personu norādīto argumentu neņemšanu vērā. Pietiek ar to, ka regulā ir skaidrs pamatojums galvenajiem to analīzes faktiem, jo šis pamatojums var izskaidrot iemeslus, kuru dēļ tās noraidījušas atbilstošos argumentus, ko puses norādīja administratīvajā procesā. Turklāt regula, ar ko nosaka antidempinga maksājumus saistībā ar izmeklēšanas procedūru, ir pamatojama vienīgi ar vērtējumu, kas sniegts attiecībā uz visiem faktu un tiesību elementiem, kuri ir būtiski šajā aktā. Pienākuma norādīt pamatojumu mērķis nav izskaidrot iestādes nostājas attīstību administratīvā procesa laikā, un tādējādi tas nav paredzēts, lai pamatotu galīgajā aktā pieņemtā risinājuma neatbilstību pagaidu nostājai, kura ir izklāstīta šī procesa laikā ieinteresētajām personām nosūtītajos dokumentos, lai ļautu tām darīt zināmus savus apsvērumus. Šis pienākums tādējādi neliek iestādei izskaidrot, kāpēc kādā noteiktā administratīvā procesa posmā pieņemtā nostāja ir izrādījusies nepamatota (spriedums, 2010. gada 13. septembris, *Whirlpool Europe*/Padome, T-314/06, EU:T:2010:390, 114.–116. punkts).

141 Šajā gadījumā pietiek norādīt, ka no apstrīdētās regulas 118. līdz 129. apsvēruma izriet, ka Komisija ir skaidri un nepārprotami norādījusi iemeslus *CCCMC* iesniegto datu noraidīšanai.

142 Jāsecina, ka Komisija ir izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu attiecībā uz normālās vērtības korekciju.

143 No visa iepriekš minētā izriet, ka otrais prasības pamats ir jānoraida.

4. Par trešo pamatu attiecībā uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā un pilnvaru ļaunprātīgu izmantošanu attiecībā uz attiecīgā laikposma noteikšanu

144 Vispirms jānorāda, ka pēc sūdzības, ko iesniedza Eiropas Savienības Nerūsējošā tērauda cauruļu piederumu sadurmetināšanai ražošanas nozares aizsardzības komiteja, Eiropas Komisija 2012. gada 10. novembrī uzsāka šeit apskatīto antidempinga izmeklēšanu (turpmāk tekstā – "iepriekšējā izmeklēšana"). Šī izmeklēšana tika uzsākta ar paziņojumu par antidempinga procedūras sākšanu attiecībā uz konkrētu Ķīnas Tautas Republikas un Taivānas izcelsmes nerūsējošā tērauda cauruļu piederumu sadurmetināšanai, pabeigtu vai nepabeigtu, importu (OV 2012, C 342, 2. lpp.). Pēc minētās sūdzības atsaukšanas ar Komisijas Lēmumu 2013/440/ES (2013. gada 20. augusts) par antidempinga procedūras sākšanu attiecībā uz konkrētu Ķīnas Tautas Republikas un Taivānas izcelsmes nerūsējošā tērauda cauruļu piederumu sadurmetināšanai, pabeigtu vai nepabeigtu, importu (OV 2013, L 223, 13. lpp.) šī izmeklēšana tika izbeigta.

145 Jāatgādina, ka no apstrīdētās regulas 43. apsvēruma izriet, ka šajā lietā apskatāmā izmeklēšana "attiecās uz laikposmu no 2014. gada 1. oktobra līdz 2015. gada 30. septembrim". No apstrīdētās regulas 44. apsvēruma izriet, ka "kaitējuma novērtēšanai būtisko tendenču pārbaude attiecās uz laikposmu no 2012. gada 1. janvāra līdz izmeklēšanas perioda [laikposma] beigām".

146 Trešā pamata ietvaros prasītāja apgalvo, ka Komisijai esot vajadzējis pārbaudīt būtiskās tendences, lai novērtētu kaitējumu laikposmā no 2010. gada, nevis no 2012. gada.

147 Pirmkārt, prasītāja atzīst, ka Komisijas ierastā prakse attiecībā uz antidempinga izmeklēšanu ir četru gadu laikposms. Tomēr tā norāda, ka šajā lietā aplūkotās izmeklēšanas laikā *CCCMC* esot mēģinājusi pārliecināt Komisiju apsvērt pārbaudes laikposma pagarināšanu, lai ietvertu iepriekšējās izmeklēšanas laikposmu. Šajā ziņā tā apgalvo, ka Komisijas plašā rīcības brīvība antidempinga jomā ietverot arī iespēju atkāpties no ierastās prakses, ja to pamato pašreizējās izmeklēšanas apstākļi. Tā uzskata, ka konkrētās izmeklēšanas apstākļi pamato Komisijas atkāpšanos no tās ierastās prakses, jo Komisija jau esot veikusi ievērojamu daļu no iepriekšējās izmeklēšanas, lielā mērā iesaistot to pašu sūdzības iesniedzēju, to pašu aplūkoto preci, tos pašus ražotājus eksportētājus un importētājus, un, bez šaubām, tai bija pieejami visi iepriekšējā izmeklēšanā apkopotie un analizētie *Eurostat* dati. Prasītāja apgalvo, ka, lai arī iepriekšējā izmeklēšana esot izbeigta ar Lēmumu 2013/440 pēc sūdzības atsaukšanas, patiesais iemesls tam, ka Komisija izbeidza izmeklēšanu, esot pierādījumu elementu nepietiekamība par nodarītā kaitējuma esamību Savienības ražošanas nozarei. Prasītāja secina, ka *CCCMC* lūguma pagarināt attiecīgo laikposmu noraidīšana esot Komisijas "plašās rīcības brīvības nepareiza izmantošana", un lūdz Vispārējo tiesu kvalificēt Komisijas secinājumus attiecībā uz attiecīgu laikposmu un tātad galīgā kaitējuma noteikšanu kā nepietiekami pamatotus un kā nelikumīgus.

148 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka *CCCMC* attiecīgās izmeklēšanas laikā esot iesniegusi datus, kas satur pierādījumus (balstoties uz atjauninātiem *Eurostat* datiem) saistībā ar tarifikāciju un tirdzniecības apjomiem abās šajā lietā apskatāmās izmeklēšanas mērķa valstīs par laikposmu no 2010. gada. Šie dati parādīja cenu un importa apjoma izmaiņu vispārējo stabilitāti laikposmā no 2010. gada. Tā apgalvo, ka šie elementi esot tikuši iesniegti, lai parādītu, ka cenas un importa apjomi nebija ievērojami mazinājušies salīdzinājumā ar iepriekšējo izmeklēšanas laikposmu. Neskatoties uz to, tā atzīst, ka faktiski, ja aplūko tirdzniecības attīstību tikai kopš 2012. gada, šķiet, ka importa cenas ir mazinājušās. Ja turpretī tiek vērtēts ilgāks laikposms, prasītāja apgalvo, ka importa cenas visā šajā laika posmā esot acīmredzami saglabājušās ļoti stabilas, kas, tās ieskatā, esot izšķirošs faktors, novērtējot pašreizējo kaitējumu un cēloņsakarību.

a) Par šī pamata pieņemamību

149 Komisija apgalvo, ka prasītājas trešais pamats ir nepieņemams saskaņā ar Reglamenta 76. panta d) punktu. Prasītāja prasības pieteikumā konsekventā un saprotamā veidā nav norādījusi būtiskos faktus un tiesību aktus, ar kuriem pamatota prasība, lai atbildētāja varētu aizstāvēt sevi un Vispārējās instances tiesa vajadzības gadījumā varētu lemt par apelācijas sūdzību bez papildu pamatojošas informācijas. Komisija atgādina, ka prasības pieteikumā ir jāizskaidro, kas veido pamatus, ar kuriem prasība tiek pamatota, un tādēļ vienīgi abstrakts to izklāsts neatbilst Tiesas statūtu un Reglamenta prasībām (spriedums, 2014. gada 11. septembris, *Gold East Paper* un *Gold Huasheng Paper*/Padome, T-443/11, EU:T:2014:774, 66. punkts). Tā kā prasītāja ir atsaukusies tikai uz pielikumiem, šis iebildums ir atzīstams par nepieņemamu (spriedums, 2014. gada 11. septembris, *Gold East Paper* un *Gold Huasheng Paper*/Padome, T-443/11, EU:T:2014:774, 135. punkts). Komisija apgalvo, ka prasītāja neesot paskaidrojusi, kas ir acīmredzama kļūda vērtējumā vai nepareizā pilnvaru izmantošana, kā norādīts trešā pamata virsrakstā. Tā uzsver, ka prasītāja nav iesniegusi pierādījumus, lai pamatotu apgalvojumus, kas izvirzīti saistībā ar trešo pamatu, izņemot, ciktāl ar to tiek apgalvots, ka importa cenas kopš 2010. gada acīmredzami ir palikušas ļoti stabilas.

150 Pakārtoti Komisija apgalvo, ka prasītājas arguments prasības pieteikuma 80. punktā attiecībā uz eksporta cenu stabilitāti kopš 2010. gada neesot pieņemams atbilstoši Reglamenta 76. panta d) punktam. Komisija norāda, ka, pamatojot savu apgalvojumu, ka importa cenas kopš 2010. gada esot bijušas ļoti stabilas, prasītāja esot vispārēji atsaukusies uz pielikumu, proti, 28 lappušu biezu dokumentu, taču tā nekādā veidā neesot norādījusi, kur rodami argumenti, kas pamato tās apgalvojumu. Šajā ziņā tā atgādina Tiesas judikatūru, ka Vispārējai tiesai nav pienākuma pielikumos

meklēt un identificēt pamatus, ko tā varētu uzskatīt par tādiem, kuri veido prasības pamatojumu, jo pielikumi ir izmantojami vienīgi pārbaudes veikšanai un tehniskos nolūkos (spriedumi, 2005. gada 28. jūnijs, *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 97.–100. punkts, un 2014. gada 11. septembris, *MasterCard* u.c./Komisija, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, 41. punkts). Analoģiskas prasības tiek celtas tad, ja arguments ir izvirzīts kāda pamata pamatojumam Vispārējā tiesā (spriedums, 2013. gada 13. jūnijs, *Versalis*/Komisija, C-511/11 P, EU:C:2013:386, 115. punkts). Tālāk tā norāda, ka vispārēja atsauce uz citiem rakstiem, pat ja tā ir pievienota prasības pieteikumam, nevar kompensēt juridiskā argumenta būtisku elementu neesamību, kuri ir jāiekļauj prasības pieteikumā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2005. gada 28. jūnijs, *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 94.–100. punkts; 2013. gada 13. jūnijs, *Versalis*/Komisija, C-511/11 P, EU:C:2013:386, 115. punkts, un 2014. gada 11. septembris, *MasterCard* u.c./Komisija, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, 40. punkts).

151 Šajā gadījumā, pirmkārt, ir jānorāda, kā izriet no šī sprieduma 147. un 148. punkta, ka prasītāja prasības pieteikumā ir pietiekami skaidri formulējusi argumentus, uz kuriem balstīts tās trešais pamats, līdz ar to nevar atzīt šo pamatu par nepieņemamu šī iemesla dēļ.

152 Otrkārt, ir jānorāda, ka prasības pieteikuma 80. punktā prasītāja vispārēji atsaucas uz A.11. pielikumu, ko tā arī apstiprina replikā. Apstāklis, ka tā replikas stadijā norāda uz šī pielikuma īpašajiem elementiem, kuri, tās ieskatā, apstiprina tās apgalvojumus, nevar novērst to, ka prasības celšanas laikā nebija izpildītas Reglamenta 76. panta prasības (skat. rīkojumu, 2015. gada 9. janvāris, *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija, T-482/12, nav publicēts, EU:T:2015:19, 39. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādējādi prasītājas vispārīgā atsauce uz A.11. pielikumu ir jāuzskata par nepieņemamu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 22. jūnijs, *Biogena Naturprodukte*/*EUIPO* ("ZUM wohl"), T-236/16, EU:T:2017:416, 12. punkts, un 2018. gada 9. marts, *NORMOSANG*, T-103/17, nav publicēts, EU:T:2018:126, 25. punkts).

b) Par lietas būtību

153 Pirmkārt, prasītājas arguments, ka, lai arī iepriekšējā izmeklēšana esot izbeigta ar Lēmumu 2013/440 pēc sūdzības atsaukšanas, patiesais iemesls tam, ka Komisija izbeidza izmeklēšanu, esot pierādījumu nepietiekamība par nodarītā kaitējuma esamību Savienības ražošanas nozarei, ir jāatzīst par neiedarbīgu. Jāuzsver, kā apgalvo Komisija, ka Vispārējai tiesai šīs prasības kontekstā nav jāanalizē argumenti, kas saistīti ar iepriekšējo izmeklēšanu, jo jautājumi attiecībā uz nodarītā kaitējuma konstatēšanu vai nekonstatēšanu šīs izmeklēšanas ietvaros nav atkarīgi no šajā lietā aplūkotās izmeklēšanas un nav tādi, kas varētu izraisīt apstrīdētās regulas atcelšanu.

154 Otrkārt, attiecībā uz acīmredzamu kļūdu, uz kuru atsaucas prasītāja, ir jāatceras, ka prasītājai ir jāiesniedz pārliecinoši pierādījumi sava apgalvojuma pamatošanai (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1991. gada 22. oktobris, *Nölle*, C-16/90, EU:C:1991:402, 17. punkts; šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. arī spriedumus, 2010. gada 9. septembris, *Carpent Languages*/Komisija, T-582/08, nav publicēts, EU:T:2010:379, 57. punkts, un 2017. gada 17. janvāris, *Cofely Solelec* u.c./Parlaments, T-419/15, nav publicēts, EU:T:2017:8, 96. punkts).

155 No judikatūras izriet, ka izmeklēšana ir jāvada, balstoties uz cik vien iespējams aktuālu informāciju, lai varētu noteikt antidempinga maksājumus, kas ir piemēroti, lai Savienības ražošanas nozari aizsargātu pret dempinga praksi (spriedumi, 2000. gada 3. oktobris, *Industrie des poudres sphériques*/Padome, C-458/98 P, EU:C:2000:531, 92. punkts; 2016. gada 28. janvāris, *CM Eurologistik* un *GLS*, C-283/14 un C-284/14, EU:C:2016:57, 66. punkts, un 2017. gada 25. janvāris, *Rusal Armenal*/Padome, T-512/09 RENV, EU:T:2017:26, 119. punkts).

156 Šajā gadījumā prasītāja nav iesniegusi nevienu pierādījumu, kas varētu pamatot to, ka Komisija atkāptos no tās ierastās prakses, proti, četru gadu laikposma, un ņemtu vērā apmaiņas datus no 2010. gada.

157 Tāpēc jāsecina, ka prasītāja nav pierādījusi, ka Komisija būtu pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

158 Treškārt, attiecībā uz prasītājas norādīto pilnvaru nepareizu izmantošanu ir jāatgādina, ka pilnvaru nepareiza izmantošana ir attiecināma uz tiesību aktu tad, ja, pamatojoties uz objektīvām, atbilstīgām un saskanīgām pazīmēm, ir jākonstatē, ka tas ir pieņemts tikai vai vismaz galvenokārt tam, lai sasniegtu citus, nevis iepriekš paredzētos mērķus, vai tam, lai izvairītos no procedūras, kas Līgumā ir īpaši paredzēta, lai rīkotos atbilstoši attiecīgā gadījuma apstākļiem (skat. spriedumu, 2009. gada 14. oktobris, *Bank Melli Iran*/Padome, T-390/08, EU:T:2009:401, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

159 Šajā gadījumā prasītāja nav iesniegusi pierādījumus, kas apliecinātu, ka, pieņemot apstrīdēto regulu, Komisijai būtu bijis cits mērķis, nevis antidempinga pasākumu pieņemšana saskaņā ar Eiropas Savienības tiesībām. Tādējādi arguments attiecībā uz apgalvoto Komisijas pilnvaru nepareizu izmantošanu ir jānoraida.

160 Ceturtkārt, attiecībā uz prasītājas argumentu par to, ka Komisijas secinājumi par attiecīgo laikposmu būtu jāuzskata par nepietiekami pamatotiem, ir jāatsaucas uz šī sprieduma 140. punktā minēto judikatūru.

161 Šajā gadījumā pietiek norādīt, ka apstrīdētās regulas 46. apsvērumā Komisija ir pamatojusi antidempinga izmeklēšanas laikā iesniegto dažu personu pieteikumu noraidīšanu pagarināt attiecīgo laikposmu.

162 Tādējādi prasītājas arguments par to, ka secinājumi ir jāuzskata par nepietiekami pamatotiem, ir jāatzīst par nepamatotu.

163 No iepriekš minētā izriet, ka trešais prasības pamats ir jānoraida tā nepamatotības dēļ un nav vajadzības lemt par tā iedarbīgumu, ko arī apstrīdēja Komisija.

5. Par ceturto pamatu attiecībā uz labas pārvaldības un pārskatāmības principu, kā arī tiesību uz aizstāvību neievērošanu

164 Ceturtā pamata ietvaros prasītāja norāda, ka Komisija neesot ievērojusi vispārējos Savienības tiesību principus, piemēram, labas pārvaldības principu, pārskatāmības principu un tiesības uz aizstāvību. Prasītāja uzskata, ka Komisija neesot ievērojusi tās tiesības uz aizstāvību, pirmkārt, atsakoties izpaust datus par Savienības ražošanas nozari, kas bija pieejami pagaidu secinājumu posmā, otrkārt, nosakot 22 dienu termiņu apsvērumu iesniegšanai par gala secinājumiem un, treškārt, nosakot divarpus darba dienu termiņu apsvērumu sniegšanai par 2016. gada 25. novembra pārskatītajiem gala secinājumiem, kuros pirmo reizi bija ietverta svarīga informācija.

a) Par prasītājas apgalvoto labas pārvaldības un pārskatāmības principu neievērošanu

165 Komisija uzskata, ka prasītājas argumentu, ka tā neesot ievērojusi vispārējos Savienības tiesību principus, proti, labas pārvaldības principu un pārskatāmības principu, būtu jāatzīst par nepieņemamu, jo prasītāja prasības pieteikumā neesot sīki aprakstījusi, kā izpaudusies šo principu neievērošana. Komisija uzsver, ka Eiropas Savienības Tiesas statūtu 21. panta 1. punkts paredz, ka prasības pieteikumā jānorāda strīda priekšmets un prasītājas prasības pamati. Tā norāda, ka Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka, lai atzītu prasību par pieņemamu, prasītājai prasības pieteikumā konsekventā un saprotamā veidā ir jānorāda būtiskie fakti un tiesību akti, ar kuriem pamatota prasība, lai atbildētāja varētu aizstāvēt sevi un Vispārējās instances tiesa vajadzības gadījumā varētu lemt par apelācijas sūdzību bez papildu pamatojošas informācijas. Tādējādi prasītājai ir jāizskaidro, kas veido pamatus, ar

kuriem prasība tiek pamatota, un tādēļ vienīgi abstrakts to izklāsts neatbilst Tiesas statūtu un Reglamenta prasībām. Komisijas ieskatā, ja kāds pamats vai tā daļa nav saprotama, tas ir jānoraida (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2014. gada 11. septembris, *Gold East Paper* un *Gold Huasheng Paper* /Padome, T-443/11, EU:T:2014:774, 66. un 135. punkts, un 2015. gada 24. septembris, Itālija un Spānija/Komisija, T-124/13 un T-191/13, EU:T:2015:690, 33. punkts).

166 Atbilstoši Reglamenta 76. panta d) punktam prasības pieteikumā ir jābūt ietvertam kopsavilkumam par izvirzītajiem pamatiem. No judikatūras izriet, ka šai norādei ir jābūt pietiekami skaidrai un precīzai, lai atbildētājs varētu sagatavot aizstāvību un kompetentā tiesa varētu lemt par prasību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1991. gada 5. marts, *Grifoni/CEEA*, C-330/88, EU:C:1991:95, 18. punkts).

167 Šajā gadījumā ir jānorāda, kā apgalvo Komisija, ka prasītāja nav izstrādājusi un paskaidrojusi, kā izpaudusies ceturtā pamata ietvaros minētā labas pārvaldības un pārskatāmības principu neievērošana, līdz ar to šis arguments ir jānoraida kā nepieņemams.

b) Par prasītājas tiesību uz aizstāvību neievērošanu

168 Attiecībā uz prasītājas norādīto tiesību uz aizstāvību neievērošanu vispirms ir jānorāda, kā tika secināts šī sprieduma 36. punktā, ka prasītāja nevar Vispārējā tiesā atsaukties uz *CCCMC* tiesībām uz aizstāvību.

169 Līdz ar to, pamatojoties uz šī sprieduma 37.–41. punktā minētajiem iemesliem, ir jānoraida iebildums par piešķirto nepietiekamo termiņu apsvērumu iesniegšanai par pārskatītajiem gala secinājumiem.

170 Turklāt attiecībā uz iebildumu par Savienības ražošanas nozares datu neziņošanu pagaidu secinājumu posmā vispirms ir jāatzīmē, ka prasītāja nav pierādījusi, ka tā pati lūdza izpaust šos datus savos apsvērumos par provizoriskiem secinājumiem, jo atsauce uz *CCCMC* apsvērumiem nebija būtiska šī sprieduma 169. punktā izklāstīto iemeslu dēļ. Otrkārt, prasītāja nepierāda, ka procesam varēja būt atšķirīgs rezultāts, ja tā būtu uzzinājusi par šiem datiem pagaidu secinājumu, nevis gala secinājumu posmā. Ņemot vērā iepriekšminēto, šis iebildums ir jānoraida.

171 Visbeidzot, attiecībā uz iebildumu par nepietiekamo termiņu apsvērumu iesniegšanai par gala secinājumiem, pietiek norādīt, ka Komisijas piešķirtais divdesmit divu dienu termiņš ir ievērojami ilgāks par Regulas 2016/1036 20. panta 5. punktā noteikto desmit dienu termiņu, un ar īpašajiem apstākļiem, uz kuriem atsaucas prasītāja, šajā ziņā procesa tiesiskums nav apšaubāms. Līdz ar to šis pamats ir jānoraida.

172 Ņemot vērā iepriekš minēto, ceturtais pamats ir jānoraida pilnībā.

173 No visa iepriekšminētā izriet, ka šī prasība ir jānoraida.

IV. Par tiesāšanās izdevumiem

174 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.

175 Saskaņā ar Reglamenta 138. panta 1. punktu dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas.

176 Šajā gadījumā Komisija ir prasījusi piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, Komisijas prasījumi ir jāapmierina un jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Turklāt Padome kā iestāde, kas iestājusies lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

nospriež:

1) Prasību noraidīt.

2) *Zhejiang Jndia Pipeline Industry Co. Ltd* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.

3) Eiropas Savienības Padome sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Kanninen Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín Reine

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2019. gada 19. septembrī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

I. Tiesvedības priekšvēsture 1

II. Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi 3

III. Juridiskais pamatojums 4

A. Par lietas būtību 4

1. Par pirmo pamatu – acīmredzamu kļūdu vērtējumā, objektivitātes trūkumu pierādījumu vērtēšanā, prasītājai uzlikto pārmērīgo pierādīšanas pienākumu, prasītājas tiesību tikt uzklausītai pārkāpumu un Komisijas [lēmuma] nepietiekamu pamatojumu attiecībā uz saskaņā ar ASME/ANSI un EN/DIN normām [standartiem] ražoto cauruļu piederumu savstarpējās aizstājamības noteikšanu 4

a) Par pirmā pamata priekšmetu 5

b) Par otro iebildumu, kas attiecas uz prasītājas tiesību tikt uzklausītai pārkāpumu attiecībā uz divu veidu standartu savstarpējās aizstājamības noteikšanu 6

c) Par pirmo, trešo un ceturto iebildumu, kas attiecas uz acīmredzamu kļūdu, objektivitātes trūkumu pierādījumu vērtēšanā un prasītājai uzlikto pārmērīgo pierādīšanas pienākumu attiecībā uz cauruļu piederumu, kuri ražoti saskaņā ar ASME/ANSI un EN/DIN standartiem, savstarpējo aizstājamību 7

1) Par dažu replikas pielikumu pieņemamību 7

2) Par prasītājas argumentu par apstrīdētās regulas 54. apsvēruma pieņemamību 8

3) Par pirmā, trešā un ceturtā prasījuma būtību 9

d) Par piekto iebildumu – nepietiekamu pamatojumu attiecībā uz EN/DIN un ASME/ANSI standartu savstarpējās aizstājamības noteikšanu 12

2. Par piekto pamatu – acīmredzamu kļūdu vērtējumā, piemērojot režīmu, kas paredzēts tikai valstīm, kuras nav tirgus ekonomikas valstis 12

a) Par iespēju Vispārējā tiesā atsaukties uz protokola par Ķīnas pievienošanos PTO I daļas 15. punktu, lai celtu iebildumus pret apstrīdētās regulas tiesiskumu 13

b) Par Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 7. punkta a) apakšpunkta interpretāciju atbilstoši PTO tiesībām 16

3. Par otro pamatu attiecībā uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā un nepietiekamu pamatojumu attiecībā uz normālās vērtības korekciju 17

a) Par dažu prasītājas argumentu pieņemamību 18

b) Par lietas būtību 19

1) Par kļūdu vērtējumā attiecībā uz normālās vērtības korekciju 19

2) Par nepietiekamu pamatojumu attiecībā uz normālās vērtības korekciju 21

4. Par trešo pamatu attiecībā uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā un pilnvaru ļaunprātīgu izmantošanu attiecībā uz attiecīgā laikposma noteikšanu 21

a) Par šī pamata pieņemamību 22

b) Par lietas būtību 23

5. Par ceturto pamatu attiecībā uz labas pārvaldības un pārskatāmības principu, kā arī tiesību uz aizstāvību neievērošanu 24

a) Par prasītājas apgalvoto labas pārvaldības un pārskatāmības principu neievērošanu 24

b) Par prasītājas tiesību uz aizstāvību neievērošanu 25

IV. Par tiesāšanās izdevumiem 25